

Trở Thành Ma Cà Rồng

Ta đi thôi, Andrew. - Emily bảo cậu em. - Chị còn cả núi bài tập ở nhà.

- Đợi tí đã. - Andrew thì thầm. - Tí nữa thôi.

Cậu nhìn quanh công viên Shadyside. Trời gần như đã tối đen. Hai chị em chỉ cần ở lại đây thêm vài phút. Ở lại cho đến khi trời hoàn toàn tối. Đây là lúc tất cả bà con họ hàng nhà chúng sẽ kéo ra. Mọi người ai cũng biết điều đấy. Emily gạt mấy sợi tóc đỏ lượn sóng của mình ra khỏi mặt.

- Không có tí nào hết, - chị nói. - Đi ngay đi!

Andrew chẳng thể chịu nổi mỗi khi Emily lên giọng chỉ huy. Chị mười hai tuổi rưỡi, lớn hơn cậu một tuổi. Như thế liệu chị có khôn hơn không? Có quyền trở thành Emily - Quái vật mình sư tử ; đầu cánh chim ưng? Với biệt danh là Biết Tuốt hay không?

Đây là những gì thực sự khiến Andrew suýt chết cười, Emily nghĩ chị ấy thật hoàn hảo! Chị nghĩ mình giỏi môn bóng chày. Rất kênh kiêu, chị nghĩ mình có hàng nghìn đứa bạn. Thêm vào đó, chị luôn khoe khoang về khiếu thẩm mỹ áo quần của mình. Xét về phương diện cá nhân, Andrew nghĩ trông chị như một đứa dờ hơi cứ chạy lòng lên khắp trường với cái váy nhàu nát và chuỗi hạt ngọc trai giả. Nhưng đây mới là điều khôi hài nhất: Emily nghĩ mình là người đẹp tuyệt trần.

Andrew biết mình không đẹp trai. Cậu gầy nhom. Tóc có màu pha giữa nâu và đỏ. Mắt cậu màu nâu sạm, trên má thì có hàng triệu nốt tàn nhang. Nhưng có hề gì cơ chứ? Chẳng quan trọng. Chỉ ít thì mũi cậu cũng không hếch ngược lên trời như mũi Emily.

- Chị thật là ngốc, - Emily càu nhàu. - Tại sao chị lại đi nghe lời em xúi không đi xe buýt từ trường. Đoạn đường chỉ mất có mười lăm phút. Nếu chị đi xe buýt, bây giờ chị đã về đến nhà và đã làm xong một nửa bài tập rồi.

- Suyt !

Andrew ra hiệu. Làm sao mà cậu có thể nghe được những bước chân đang đến bởi những tiếng càu nhàu không ngớt của Emily.

- Ta đi thôi! - Emily giục: - Đi thôi, Android!

Andrew nhắm mắt. Emily nghĩ mình thật thông minh khi gọi em là "Android". Thăng bé phải từ bỏ ý định bây giờ. Nó sẽ nghĩ sang thứ khác, quan trọng hơn. Nó bắt đầu đi. Chân nó giẫm lên lớp lá trên con đường bao quanh cái ao.

- Bây giờ chính là lúc chúng thức giấc.

Andrew bảo chị. Emily rên rỉ :

- Chúng là ai?

- Sinh vật của đêm tối.

Andrew đáp. Cậu cố nói với vẻ bí hiểm. Có lẽ điều đó sẽ làm chị cậu dừng chân.

- Em đang nói về cái gì vậy? - Emily vẫn bước đều. - Về loài cú à?

- Không phải cú đâu! - Andrew đáp. - Những cái xác chưa chết. Ma cà rồng ấy mà. Chị biết không, khi bóng tối của ngày thứ hai ập đến thì chúng...

- Andrew! - Emily hét lên. - Im đi! Chị không muốn nghe những gì chất chứa trong cái đầu bệnh hoạn của em.

- Nhưng chuyện này có thực, - Andrew quả quyết.

- Những gì liên quan đến ma cà rồng đều hoàn toàn bịa đặt!

Emily cau kinh nói :

- Chúng không tồn tại! - Cô bé lắc đầu. - Chị đã bảo em rồi - em sẽ già thêm nữa nếu cứ đi tin vào mấy cái loài ma quỷ quái đản do tưởng tượng ra ấy.

- Ma cà rồng thì chẳng phải do tưởng tượng đâu, - Andrew cãi. - Ma cà rồng đã cắn nhiều người, vào ngay cổ, thật đấy. - Cậu rút một cuốn sách ra khỏi áo jacket. - Trong sách này, người ta nói như vậy đây.

Emily giăng quyển sách và đọc được nhan đề "Những bí mật của ma cà rồng". Cô kêu lớn :

- Chị chẳng thể nào tin được em lại giao du với hạng người đọc cái đồ rác rưởi này!

- Nó không phải là đồ rác rưởi đâu. - Andrew phản đối.

- Đúng là rác rưởi đấy. - Emily nói. - Chị luôn đọc những cuốn sách hay, loại sách đã được cô Parma lập thư mục ở trong thư viện.

Emily luôn khoe khoang về những cuốn sách mình đã đọc. Đúng, chúng là những tác phẩm nổi tiếng. Andrew phải thừa nhận điều đó. Nhưng chúng dày như một cuốn từ điển. Và độ dày của cuốn sách thì đôi khi chưa nói lên được phẩm chất của sách. Cứ như là cái cơ thể ục ịch, nặng hơn câu đến mười cân của chị ấy.

- Chị không nhớ là đã thấy "Những bí mật của ma cà rồng" trong thư mục của cô Parma hay không.

- Emily nói tiếp. - Hoặc đây là cuốn em đã đọc tuần trước.

- Chị muốn nói "Xác ướp cử động" ư? - Andrew hỏi. - Cuốn ấy chẳng liên quan gì đến cuốn này đâu.

Emily đưa trả Andrew cuốn "Những bí mật của ma cà rồng".

- Thế em bối rối ra cái đồ này vậy?

- T.J cho em mượn. - Andrew đáp.

- Hèn chi! - Emily mở tròn xoe mắt. - T.J là người duy nhất trên thế gian này trông bí hiểm hơn em.

- Nó không phải thế đâu! - Andrew cãi.

Emily cười ngật nghêu :

- Ô, đúng là hai kẻ bí hiểm bên nhau. Cả em lẫn T.J thì luôn trò chuyện về ma quỷ. Chị chẳng ngạc nhiên gì khi chúng mày không có một đứa bạn nào khác. - Emily bước đi thật nhanh.

Andrew bước theo. Cậu và T.J trò chuyện về lũ ma quỷ thì có gì là sai trái cơ chứ? Kể cả việc đọc những cuốn sách viết về bọn quỷ ấy nữa? Những cuốn sách rất hay. Thực sự hay. Emily đã không biết mình đang bỏ phí đi một kho tàng kiến thức diệu kỳ.

- Đi nhanh lên, Andrew.

Emily giục. Nhưng Andrew vẫn cứ cố tình bước chậm phía sau. Cậu kéo lê bước chân kêu sồn sột. Nếu cậu có đủ thời gian để nán lại thì hai chị em sẽ thấy ma cà rồng. Cậu tin rằng hai chị em sẽ gặp. Emily đang tiến về phía đại lộ Phán Ly. Cô đang sai chân bước nhanh. Chúng không gặp con ma cà rồng nào trên đại lộ Phán Ly bởi lẽ nơi ấy đèn đường sáng quá. Đại lộ không đủ độ tối cần thiết để các loài quái vật của bóng đêm hoạt động.

- Đợi em với, chị Emily. Ồi, chân em bị sái khớp rồi.

Andrew ngồi bệt xuống đất, tựa lưng vào thân cây sồi già to lớn và nấn nấn quanh mắt cá chân. Thình thoảng cậu khễ rên lên cố để làm chị mình tin cái chân bị sái.

- Chị chẳng phải là đồ ngốc để lại bị lừa với kiểu chân bị sái ấy đâu. - Emily cứ đi tiếp. - Em có còn nhớ là tuần trước em đã lừa chị như thế chưa?

Andrew thờ dãi. Cậu đi vài bước rồi đứng lại. Có vật gì màu đen mờ ảo đang bò nhanh theo sau Emily. Andrew nhìn nó nhảy vọt từ thân cây này đến thân cây khác.

- Emily, dừng lại đi! - Cậu gọi bằng giọng kinh hoàng. - Có cái gì đang bám theo chị đấy!

Emily hơi liếc nhìn lại:

- Chị chẳng dễ bị lừa bởi những trò bịa đặt ngốc nghếch của em đâu.

Andrew nhìn qua cụm cây, cậu thấy cái bóng ấy.

Một cái bóng trùm tấm áo choàng dài, quét đất.

Cái bóng đen lần tới từ phía sau thân cây sồi già, từng bước, từng bước nó đến gần hơn.

- Nó kia! - Andrew hét lên. - Sau lưng chị đấy !

- Chà, đừng có mà vớ vẩn. - Emily đứng khựng tay chống nạnh.

Cái bóng lặng lẽ tiến sát Emily.

Nó sắp chồm vào chị.

- Emily, em không đùa đâu. - Giọng Andrew run lên. - Chạy đi!

Emily lắc đầu tỏ vẻ coi thường.

Cái bóng đưa hai bàn tay đen ngòm lên.

- Emily! Chạy đi! - Andrew hét giục.

Nhưng đã quá muộn.

Andrew trợn ngược mắt trong nỗi kinh hoàng khi thấy mấy ngón tay dài ngoằng kia chộp cổ Emily.

Emily hét lên. Tiếng hét của cô làm rung chuyển cả bầu trời đêm tháng mười một. Cô vùng vẫy để

thoát ra khỏi bàn tay của cái bóng đen ngòm.

- Ma cà rồng ! - Cô gào lên. - Cứu chị với, Andrew!

Andrew đứng im như trời trồng. Cậu nhìn cái bóng khoác áo choàng. Những chiếc nanh dài của nó đang rỏ nước bọt rùng rùng.

- Andrew, hãy làm gì đi chứ !

Emily thất thanh giục.

- Chị gào y như một cái thùng rỗng.

Quái vật của đêm tối nói. Nó buông Emily ra và đưa bàn tay đeo găng đen nhỏ mấy cái nanh. Andrew lăn ra cười.

- Ôi, một người! - Cậu nói. - Một người đáng nể, T.J !

Emily vuốt lại mái tóc. Cô chỉnh lại chuỗi hạt cho ngay ngắn.

- Bọn mày là đồ bọn non. - Cô mắng. - Bọn mày thật đáng xấu hổ, đùa như là trẻ con lên hai ấy! - Cô bé quay lưng bỏ đi về phía cửa ra vào của công viên.

- Ôi! Chiến hữu! - Andrew lại lên tiếng trong lúc nhìn chị mình vượt qua sân bóng chày trong cơn giận dữ. - Giá tớ quay được cảnh này lên phim nhỉ ?

T.J nhặt chiếc túi giấu sau một thân cây. Nó mở tấm choàng, cởi ra đút vào túi. Nó để mấy cái nanh vào hộp đựng bút.

Andrew rất ngưỡng mộ T.J . Khi cậu ta nghĩ ra trò đùa gì, thì nó phải làm cho bằng được. T.J không cao lắm. Dúng ra là nó thấp và xương xẩu. Nó chải ngược tóc ra sau theo kiểu anh nó và luôn làm ra vẻ mình đúng là một con ma cà rồng.

Andrew phục T.J còn vì lý do nữa. Nó chỉ yêu thích ma cà rồng. Andrew thì thích đủ loại ma quỷ. Nào là ma sói, ma xác ướp, ma cà rồng, quỷ đầm lầy ... Nhưng T.J chỉ mê mỗi ma cà rồng. Nó hiểu tường tận về chúng. Nó là một chuyên gia trong lĩnh vực này.

- Doạ Emily theo kiểu này khoái hơn doạ bằng mặt nạ KinhKong. - T.J nói. - Lần này thì ta thành công hơn lần trước.

Andrew hồi tưởng câu chuyện rồi phá lên cười. Cậu đã gặp rắc rối bởi vụ đó. Một vụ cực kỳ rắc rối. Nhưng nó thật đáng giá. Emily xứng đáng được nhận một vụ như thế. Chị cứ trêu mãi về một trong những cuốn sách viết về lũ quỷ của cậu, cuốn "Vết bùn kỳ lạ từ sao Hoả." Rồi một tối nọ, cậu và T.J lập kế để Emily chứng kiến một số giọt bùn kỳ lạ đó. Andrew cười khùng khục khi nhớ lại bộ dạng sùng sờ của cô chị khi thấy những giọt bùn nhão ngoét xanh lè rơi xuống trước mặt mình. Cậu khẳng định, lúc ấy chị mình hoàn toàn tin những giọt bùn đó rơi từ sao Hoả xuống. Sáng hôm sau, Andrew choàng tỉnh. Có ai đó đang gào gọi tên cậu. Cậu ngồi dậy trên giường.

- Gì vậy? - Cậu gắt.

- Dậy đi! - Emily hét từ ngưỡng cửa phòng cậu. - Dậy ngay!

Buông một tiếng rên dài, Andrew lại gieo mình xuống giường. Cậu chui sâu vào trong chăn. Cậu nhắm mắt lại. Rõ ràng Emily không tha thứ cho cậu về trò đùa ma cà rồng.

- Tắt cái đồng hồ báo thức đần độn kia ngay! - Emily quát.

Đồng hồ báo thức? Ôi! Cái tiếng reng, reng, reng, reng Andrew nghe trong mơ ấy lại là tiếng đồng hồ. Cậu cứ nghĩ đấy là tiếng ma cà rồng đang gõ cửa phòng cậu. Andrew ngồi dậy mở cửa sổ. Giấc mơ quái quỷ thật. Một con ma cà rồng cứ reng, reng, reng mãi.

Vẫn còn ngái ngủ, Andrew đưa tay ra khỏi chăn, về phía đồng hồ. Lúc chạm đến nó, cậu nhấn nút tắt chuông đánh thức. Tiếng reng reng chấm dứt.

- Sáng nay chúng ta phải đón chiếc xe buýt đầu tiên đấy Andrew. - Emily giục. - Nếu em không xuống dưới nhà trong vòng năm phút nữa thì chị sẽ đi trước. Chị không chịu trách nhiệm với lời mẹ dặn đâu.

Andrew nghe bước chân chị mình nện rầm rầm khi xuống cầu thang. Nếu Emily đi một mình thì mẹ sẽ không hài lòng. Trường trung học Shadyside cách nhà khá xa, nhưng lại gần phố Fear. Và nó cũng rất gần nghĩa trang phố Fear. Nhiều chuyện kinh khủng thường xuyên xảy ra ở đó. Lúc nào cũng thế, nếu bạn không tin những câu chuyện thì...

Mẹ của Andrew luôn khẳng định với cậu là mấy con ma ấy chỉ ở trong truyện thôi. Chúng không có

thực nhưng mẹ vẫn muốn Andrew và Emily cùng đi đến trường với nhau. Buông một tiếng than nữa, Andrew cố mở mắt ra. Cậu muốn ngủ thêm tí nữa. Thậm chí cậu còn muốn ngủ hết cả buổi sáng. Cậu nghĩ giá mà hôm qua mình đừng thức đọc sách quá khuya. Cậu ước giá mà mình lại tiếp tục vui đùa vào cái gối mềm mại kia. Rồi mắt cậu nhắm lại...

Cậu ngẩng đầu lên, hết mấy phút rồi nhỉ? Chị Emily sẽ quay lên lại thét gọi cậu ngay thôi mà. Ôi ! Cúi tay cậu đụng vào gáy quyển sách. Cuốn sách mà cậu đã đọc đến quá nửa đêm hôm qua, "Dạo chơi với đàn ma sói". Chà ! Một cuốn sách mới thú vị làm sao. Bây giờ, Andrew đã hoàn toàn tỉnh táo. Cậu nhớ lại chỗ mình đã dừng trong sách. Đây là lúc Jason, nhân vật của cuốn sách, sắp gia nhập vào bầy ma sói. Andrew đọc gần hết quyển sách chỉ còn mấy trang cuối. Hẳn cậu sẽ chết mất nếu chưa đọc hết để biết chuyện gì xảy ra. Cậu nhìn đồng hồ. Cậu có thể rửa mặt, đánh răng một nháo là xong ngay thôi. Andrew ngồi trên giường. Mắt cậu dán vào quyển sách, Jason đang gặp nguy khốn. Bây giờ nó đã biến thành ma sói. Nhưng con ma sói đầu đàn lại không muốn cho cậu gia nhập đàn. Jason và ma sói đầu đàn sắp sửa kịch chiến tay đôi. Một trận sóng máu. Chỉ có ma sói mới có thể ghét ma sói. Jason khó có thể sống sót. Tim Andrew nện thình thình khi ma sói đầu đàn cất tiếng hú, xoè vuốt, xù lông lao tới cắn vào cổ Jason. Cậu co rúm người lại, nín thở, tim như ngừng đập vì quá lo cho Jason.

Andrew rời mắt khỏi cuốn sách để thở - một bàn tay từ phía sau tóm chặt cổ cậu!

Andrew cố thét lên. Nhưng không có âm thanh nào vọng ra cả.

Một giọng nói cất lên từ phía sau :

- Trong vòng mười phút nữa phải xuống ngay!

Đây là giọng Emily.

Emily buông cổ Andrew ra. Rồi cô vòng tay qua chộp quyển sách.

- Này !

Andrew gào lớn. Cậu nhảy lên. Nhưng cậu đã quá muộn. Emily mang cuốn sách chạy ra khỏi phòng. Andrew đuổi theo:

- Trả nó lại đây!

Cậu hét. Emily chạy nhanh xuống cầu thang . Lúc đã xuống tầng dưới, cô quay lại :

- Nếu mười phút nữa em không xuống... - Emily bảo - ... thì cuốn sách này sẽ đi tong vào sọt rác.

Andrew thở dài. Cậu biết mình đã bị đánh bại. Cậu tiu nghỉu quay lại phòng. Cậu mặc áo sơ mi và quần jean. Có lẽ cô Parma có một cuốn "Dạo chơi với đàn ma sói" ở thư viện trường. Nhưng rất có thể cô ấy không có. Andrew phải tìm đọc cho bằng được cái đoạn kết viết về Jason. Chắc cậu phải hỏi xin Emily lại cuốn sách. Chị ấy rất có thể bắt cậu quỳ gối van xin. Andrew mặc xong đồ nhưng chưa đi giày. Cậu đưa tay quờ dưới gầm giường. Cậu nghĩ đôi giày hắc ở dưới ấy. Ngón tay cậu chạm phải vật gì. Một vật lạnh như đá chứ không phải là đôi giày, hoàn toàn không phải. Andrew cầm cái vật lạnh ấy kéo ra khỏi giường. Cậu thấy đây là một quyển sách.

Một quyển sách màu đen đã cũ. Nhưng trông nó có vẻ rất quyền rũ. Bởi lẽ nó lạnh lắm. Hơi lạnh từ nó làm buốt cả tay cậu. Cuốn sách không có nhan đề. Andrew rà tay trên lớp bìa da màu đen mềm mại. Tại sao cuốn sách này lại có cảm giác giống như một món ăn tráng miệng ướp lạnh. - Cậu tự hỏi. - Và bằng cách nào mà nó lại chui xuống giường ta nhỉ?

Cậu mở quyển sách, mấy trang giấy trắng như có đôi mắt vô hình chăm chăm nhìn cậu. Andrew lật hết trang này sang trang kia. Trang nào cũng trắng xóa.

- Andrew! Bà Griffin gọi với lên từ phía dưới cầu thang. - Con đang làm gì mà lâu vậy? Chị Emily đang sốt ruột vì đợi con kia!

- Con xuống ngay đây ! - Andrew đáp.

Cậu quăng cuốn sách lên giường. Cậu đi quanh tìm đôi giày. Khi tìm ra, cậu xỏ chân vào. Có lẽ cậu nên mang cuốn sách bìa đen đến trường cho T.J xem.

Nhưng khoan đã. Ai đã đút cuốn sách xuống dưới giường mình nhỉ? Có phải là T.J không? Chắc là T.J rồi. Đây là kiểu đùa rất giống kiểu của T.J.

Andrew đút vội mấy tờ giấy làm bài tập ở nhà vào cặp giấy rồi dúi vào túi xách. Cậu định đưa tay

cầm quyển sách bìa đen nhưng vội rút tay lại. Cậu chăm chú nhìn bìa sách. Lúc này cậu thấy nó màu đen và không có chữ. Cậu chắc chắn về điều ấy. Nhưng bây giờ những con chữ ngoằn ngoèo bắt đầu xuất hiện. Những con chữ theo lối cổ, cứ tự xuất hiện trên bìa sách. Andrew chỉ còn biết đứng nhìn và đợi cho đến khi dòng chữ tự kết thúc. Và khi nó kết thúc. Cái nhan đề đã hiện rõ. Andrew cảm thấy máu trong huyết quản muốn đông lại khi miệng cậu nhẩm đọc dòng chữ: "Phương pháp trở thành ma cà rồng".

Chao ôi ! Diệu kỳ làm sao! Andrew thầm nghĩ khi đưa tay giờ quyển sách. Có lẽ T.J đã giấu một cái "chip" của máy vi tính đằng sau bìa da. Hoặc có lẽ dòng chữ ấy được viết bằng loại mực công nghệ cao không thể nhìn thấy được. Cậu chẳng thể nào giải thích nổi. Nhưng... Ô kìa! Bây giờ những dòng chữ bắt đầu xuất hiện trên trang thứ nhất. Các con chữ hiện rõ:

Chương 1

Ma cà rồng - tập sự

Làm thế nào mà T.J có thể thực hiện được điều khủng khiếp như thế này? Chà...à. và làm sao nó có thể giữ quyển sách lạnh được như thế? Liệu T.J đã quấn nó trong lớp giấy bóng và để trong tủ lạnh? Nhưng mà làm sao cuốn sách lại cứ lạnh lâu như thế?

Andrew lật sang trang sau. Những dòng chữ cũng bắt đầu xuất hiện.

"...Bạn muốn ngủ suốt ngày chứ? Vậy thì vào lúc hoàng hôn hãy biến thành một con sói. Hay một con chuột. Hay một con mèo đỏ. Hay có lẽ là một chú dơi.

Bạn thích bay lắm sao? Để xuyên qua cửa? Để xuyên qua bức tường dày? Tất cả những lời nói trên có thật không? Chúng không thật. Tất cả bạn phải làm là trở thành ma cà rồng.

Thế bạn làm điều ấy bằng cách nào? Cách duy nhất là để cho một con ma cà rồng cắn. Và nơi thích hợp nhất để cắn là cổ bạn. Một khi bạn bị cắn thì bạn đã là ma cà rồng tập sự..."

- Ôi chào! - Andrew thì thầm. Cuốn này còn hay hơn cả "Dạo chơi với đàn ma sói". Làm sao mà T.J có thể làm được điều này.

Nhưng ngộ nhỡ nó làm thì sao?

Còn nếu không phải nó? Andrew nuốt nước bọt đánh ực. Cậu không muốn nghĩ về điều đó. Bởi vì nếu T.J không giấu cuốn sách trong phòng cậu thì... ai giấu? Không phải Emily rồi. Chị không bao giờ nghĩ được những trò như thế này. Cũng chẳng phải là ma. Vậy thì không có ai khác ngoài T.J.

- Andrew đâu rồi?

Giọng mẹ vang lên từ bên ngoài hành lang. Nhanh như chớp, Andrew tuôn cuốn sách đen xuống dưới gối. Cậu cúi người xuống nền nhà vờ tìm cái gì đó ở dưới giường. Cậu không muốn mẹ phát hiện ra cuốn sách mình đang đọc. Cậu không thích phải trả lời bất kỳ câu hỏi nào về cuốn sách đen này.

- Cưng đâu rồi, con? - Mẹ cậu đứng trên ngưỡng cửa.

- Ô! Con chào mẹ ạ - Andrew nói. Cậu vẫn toài người trên sàn nhà để tìm. Cậu phát hiện ra vật gì đó, không phải là lớp giấy bóng lạnh bọc cuốn sách.

- Chị Emily đang cầu nguyện vì con quá chậm. - Bà Griffin nói. - Có chuyện gì vậy?

- Không sao đâu mẹ. - Giọng Andrew hơi the thé. - Chẳng có gì cả đâu mẹ. Con không tìm thấy đôi giày, thế thôi.

Bà Griffin nhìn vào chân Andrew.

- Con đã đi giày rồi kia kìa. - Bà chỉ tay.

- Ôi, trời đất ! - Andrew nói. Cậu lộ đầu ra khỏi gầm giường. - Con cứ nghĩ là mình chưa tìm được. Chắc con đã mang vào rồi quên khuấy đi mất. À...có lẽ con phải buộc dây lại.

Andrew luôn lúng túng khi không tìm ra cách để chống chế lỗi của mình. Thế là cậu bèn cúi xuống và buộc dây giày rồi đứng lên.

- Con chắc là mình khoẻ chứ? - Mẹ đưa tay vén mái tóc ra khỏi trán cậu. - Hừ. Không bị sốt. Nhưng đầu con hơi ấm đấy. - Bà bước lùi lại. - Mặt lại tái nữa cứ. Mẹ nghĩ con đang cố giấu điều gì đó.
- Không sao đâu mẹ. - Andrew nói. - Thật đấy.

Andrew không thể ở nhà. Hôm nay cậu không thể. Cậu phải đi đến trường bằng bất cứ giá nào. Cậu phải tìm hiểu xem chuyện gì được viết trong cuốn sách.

- Mẹ bảo chị Emily là nên đón chuyến xe buýt sau vậy. - Cậu đề nghị. Cậu vượt qua mẹ để đi vào phòng vệ sinh. - Bảo với chị ấy là con sẽ xuống trong vòng ba phút nữa.

- Mẹ sẽ gói bánh sẵn... - Bà Griffin nói. - để con ăn dọc đường.

Andrew khoá cửa buồng vệ sinh lại. Đây là thói quen. Thói quen dùng để tránh Emily, để giữ những ý tưởng riêng của cậu. Khi cậu đưa tay lấy bàn chải đánh răng, cậu nghe tiếng bước chân giậm thình thịch bên ngoài cửa phòng vệ sinh. Cậu mỉm cười.

- Nhanh lên !

Emily quát từ bên ngoài. Andrew nghe chị cố xoay nắm đấm cửa. Khoá rồi, chị ơi! Cậu nghĩ, chị chẳng thể vào được đâu!

- Andrew? - Chị quát. - Nếu trễ xe buýt thì chị sẽ cho một trận!

Vẫn giữ nụ cười, Andrew nắn ống kem đánh răng vào bàn chải. Cậu liếc nhìn vào gương. Cậu rùng mình. Cái bàn chải tuột khỏi tay cậu. Nhìn mặt cậu kia kìa ! Nó tái nhợt! Tái bệch như màu sữa ! Thảo nào mẹ lo lắng.

- Andrew! - Emily đâm vào cửa bằng cả hai tay. - Ra ngay đi.

Andrew không buồn trả lời. Cậu vẫn nhìn khuôn mặt mình. Da cậu có cùng màu trắng như lớp gạch men lát trong buồng này. Cậu ghé sát lại nhìn vào môi. Đôi môi đỏ của cậu. Cậu thấy một vết máu dưới cằm. Cậu vạch cổ áo ra xem. Máu ! Cậu đang chảy máu. Nhanh tay, cậu xé miếng giấy vệ sinh, thấm ướt và đắp lên chỗ chảy máu. Cậu nhìn kỹ hơn. Cái vết ấy trông không phải bị cắt. Nó giống như hai vết muỗi đốt. Như thể cậu bị hai cái cặp đồ để nướng đâm phải. Hay là một con rắn đã cắn cậu hay.. một con gì khác.

Một con ma cà rồng? Tay Andrew run rẩy khi cậu sờ lên hai vết thương nhỏ.

Cậu rút tay lại. Cậu nhìn mấy cái vết bí ẩn. Chúng có nghĩa là gì nhỉ?

- Ô, không! - Andrew chết điếng cả người - Phải chăng mình đã là một ma cà rồng - tập sự?

Andrew nhìn vào gương, cậu mãi nhìn mấy cái vết trên cổ thì cánh cửa bật mở.

- Ra rồi ! - Emily reo lên với vẻ đắc thắng. Chị đang giữ chặt nắm đấm cửa.

- Chị ... chị đấy? - Andrew lắp bắp. Cậu đưa tay lên che cổ. - Bằng cái gì?

- Còn hơi nữa à? - Emily quát. - Tìm được chìa khoá rồi!

- Ôi! - Andrew buông tiếng thở dài. - À, à, chị làm ơn ra ngoài một lát có được không?

- Được thôi, - Emily dịu dàng nói. Nhưng chị bước về phía Andrew đang đứng. Trước lúc cậu kịp mở miệng nhờ chị xem hộ cái cổ thì chị đã nắm được cổ áo cậu.

- Đây! Thả ra! - Andrew gào lên. - Chị đang làm cái gì vậy?

Cậu biết rằng Emily chỉ muốn kéo cậu ra khỏi buồng vệ sinh. Chị lôi cậu ra hành lang.

- Đang phát ốm lên vì cứ ngày nào cũng đợi cậu đấy. - Emily hậm hực nói. - Tôi đã phát ngáy lên bởi phải đón chuyến xe muộn do phải đi bộ quanh ao.

- Tại.. là.. em ? - Andrew bắt đầu mở miệng.

- Tôi căm ghét cái chuyện cứ phải đến lớp trễ mỗi ngày. - Emily chì chiết. - Tôi chẳng thích đến trường bởi cứ phải thấy cái mặt đần đần của cậu đó.

Andrew lại van nài :

- Emily, hờm đã nào!

- Tôi chẳng còn đủ kiên nhẫn để đợi cậu cùng đến trường nữa.

Emily cứ kéo bừa cậu xuống cầu thang. Andrew nắm lấy lan can. Emily cố kéo. Andrew cứ bám chặt.

- Đợi tí đã ! - Cậu hét. - Em đã sẵn sàng rồi! Em phải mang túi đi học chứ. Túi đã được sắp sẵn rồi. Em hứa. Chỉ ba mươi giây thôi rồi chúng ta cùng đi.

Emily buông tay ra:

- Hai mươi giây thôi đó! - Chị quát theo.

Andrew lao vào phòng. Cậu chộp quyển sách đen dưới gối. Nó vẫn còn lạnh như băng. Sao nó lạ thế nhỉ? Khi Andrew sắp dứt cuốn sách vào túi, cậu sững sờ. Dòng chữ trên bìa đâu cả rồi? Nó đã biến mất! Nó hoàn toàn biến mất! Ôi, nhà thông thái ơi! Cậu đã có nhiều câu hỏi để hỏi T.J. Cậu hy vọng T.J sẽ làm sáng tỏ vài vấn đề. Andrew đặt cuốn sách vào túi đi học, mặc áo khoác rồi lao ra khỏi phòng. Xuống đến cầu thang, cậu chộp vội gói giấy nhỏ từ tay mẹ và không hề dừng bước. Cậu bám theo Emiliy chạy ra đường. Bà Griffin vẫy tay tạm biệt trước cửa:

- Chúc các con một ngày tốt lành.

Andrew ngồi phịch xuống bên cạnh T.J trên chuyến xe buýt muộn. Cậu và Emily suýt nữa bị trễ xe. Chúng phải chạy thật nhanh mới đuổi kịp.

- Có chuyện gì vậy?

T.J hỏi. Andrew hốt hên như sắp đứt hơi thở.

- Cái gì trong túi kia vậy?

T.J hỏi. Andrew đưa cho nó cái túi nhỏ.

- Bánh phết bơ nóng hổi! - T.J thốt lên. Mình ăn được chứ?

Vẫn còn thở hổn hển, Andrew gật đầu ra hiệu đồng ý.

- Cảm ơn bạn! T.J cho tay vào túi. Ăn được vài miếng, nó liếc nhìn Andrew. - Cậu biết là trông cậu không được khoẻ không? - Nó định sát vào Andrew. - Mặt cậu có cái gì vậy?

Andrew nhả nhỏ. Cậu đưa tay chùi má.

- Trông như thể cậu đánh phấn ấy. - T.J nói. Nó dịch vào sát hơn. - Còn... còn cả đôi môi nữa! Cậu dùng son hả?

Andrew ngồi co người trên ghế.

- Andrew, có chuyện gì vậy? - T.J hỏi. - Trông như thể cậu sắp trở thành...

Andrew nhắm mắt lại. Cậu đợi T.J nói ra chữ ma.

Giọng của T.J chuyển sang thì thào:

- Andrew, cậu sắp biến thành một tên hề đấy.

Andrew lắc đầu. Cuối cùng cậu cũng thở đều đặn trở lại:

- Mình không trở thành một tên hề đâu. - Andrew nói. Cậu liếc nhanh sang bạn. - Nhưng có lẽ mình sẽ biến thành một cái gì đó.

- Cậu đang nói về cái gì vậy? - T.J hỏi. - À... cậu có ăn cái bánh cuối cùng này không?

Andrew lắc đầu. Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ khi xe buýt leo lên chiếc cầu vắt qua Suối Gió. Rồi cậu mở túi lấy cuốn sách đen ra đặt vào lòng T.J.

- Đây, - cậu nói. - Bây giờ hãy nói cho mình biết cuốn sách này nó thế nào?

T.J dứt mẫu bánh cuối cùng vào miệng. Nó liếm liếm mấy ngón tay rồi đưa ra cầm quyển sách.

- Nó lạnh quá. - T.J nói. Nó nhìn Andrew. - Cậu đã để nó trong tủ lạnh hay ở đâu vậy?

Andrew cau mày.

- Ý cậu là... không phải sách của cậu à?

T.J lắc đầu.

- Cậu không dứt nó vào dưới giường của mình à?

- Tôi chưa từng trông thấy nó bao giờ. - T.J đưa trả quyển sách.

- Nhưng nếu nó không phải của cậu thì... - Andrew dừng lại. Tim cậu bắt đầu nện thình thịch. Cậu cảm thấy bao tử cứ quặn cả lên. Nếu không phải của T.J thì cuốn sách ấy của ai? Nó từ đâu đến nhỉ?

- Nó nằm dưới giường cậu à? - T.J hỏi.

Andrew gật đầu:

- Sáng nay mình tìm thấy nó, - cậu nói.

Rồi cậu kể cho T.J nghe mọi chuyện, từ việc phát hiện ra quyển sách, dòng chữ kỳ lạ và cả chương sách về ma cà rồng - tập sự nữa.

Khi Andrew dứt lời, T.J lắc đầu.

- Bạn à, mình gần như tin cậu đấy. Cậu kể nghe thật quá.

- Nó có thật đấy T.J. - Andrew nói.

- Thôi nào. - T.J nói. - Tớ chẳng dễ bị lừa như Emily đâu.
- Chuyện còn nữa. - Andrew tiếp tục. - Khi đi vào buồng vệ sinh đánh răng, mình nhìn vào gương, mình thấy mặt mình trắng như một tờ giấy. Mối mình trông rất ... lạ kỳ. Mình còn thấy cả cái này nữa. Andrew từ từ lật cổ áo mình ra. T.J nhìn thấy mấy vết đứt trên cổ Andrew.
- À ... ra thế. - Giọng nói của cậu ta không có vẻ đã tin tưởng hoàn toàn.
- Con gì đó đã cắn mình. - Andrew nói. - Con gì đó có nanh.

T.J đưa một ngón tay rà trên vết đứt. Rồi nó rút tay lại.

- Ồ , quái quỷ thật! - Nó lắm bầm. - Nhưng tớ chẳng thể tin!
- Mình cũng không tin. - Giọng của Andrew run run. - T.J! Cậu có nghĩ mình sẽ biến thành ma cà rồng không?

- Giá mà tớ được làm ma cà rồng - tập sự. - T.J thờ dài khi xe buýt đến đường Công Viên. - Để tớ nhìn lại vết đứt của cậu lần nữa nào !

Andrew nhìn quanh:

- Cẩn thận nhé , được không? - Cậu nói. - Mình không muốn bất kỳ một ai khác đòi xem. - Cậu lật cổ áo xuống.
- Trông nó thật lảm. - T.J thừa nhận.

Andrew rên rỉ :

- Cú cắn của ma cà rồng là lý do khiến mặt cậu tái nhợt. - T.J nói. - Nhưng còn vết đỏ trên môi. - Nó cười. - Tất cả những gì cậu phải làm bây giờ là đợi cho đến khi dấu răng kia biến mất, rồi cậu sẽ là một con ma cà rồng chính hiệu.

Andrew lại rên rỉ :

- Cậu có thực sự tin là có một con ma cà rồng trong phòng cậu hay không? - T.J hỏi
- Mình không biết. - Andrew đáp. - Mình ...Mình mơ về một con ma cà rồng. - Cậu nói và hỏi tường mọi chuyện. - Có lúc mình đã nghĩ đấy chỉ là một giấc mơ. Nhưng ..có lẽ không phải. Tại sao cuốn sách lại nằm ở dưới giường mình cơ chứ?
- Chắc con ma cà rồng để nó lại cho cậu. - T.J nói có vẻ suy nghĩ. - Sau khi nó cắn cậu.

Andrew rung mình bởi cách suy luận đó. Một con ma cà rồng trong phòng mình! Trong bóng tối, nó đứng bên mình, cúi xuống, nhe nanh đập vào gáy mình. Gan ruột của Andrew quặn hết cả lên.

- Chuyện gì vậy? - T.J hỏi. - Cậu không vui sao?
- Không !- Andrew thốt lên. - Mình đang lo gần chết đây.
- Chết à! - T.J gần như hét lên. - Thế mà cũng nói! Làm sao chết được.
- Suyt! - Andrew nhắc bạn.
- Cậu sẽ trở thành một trong những ma xác ướp! - T.J thì thầm.
- Nhưng mình không muốn làm ma xác ướp. - Andrew nói. - Mình muốn sống. Như kiểu của mình bây giờ. - Cậu nhăn mặt. - Ý mình là cuộc sống giống như trước lúc mình bị con ma ấy cắn.
- Này, Andrew. - T.J nói. - Nghĩ gì lạ vậy? Cậu sẽ được lang thang vĩnh viễn. Vĩnh viễn! Cậu sẽ có thể bay. Rồi hằng đêm cậu cười mây rong chơi trên bầu trời.
- Chuyện ấy nghe hấp dẫn đấy. - Andrew thú nhận. - Nhưng ..
- Cậu có thể hớp hồn mọi người. - T.J cắt ngang lời bạn. - Cậu có thể mê hoặc họ với cái nhìn ma quỷ của mình.

T.J chỉ gật đầu. Bây giờ, T.J đang con hào hứng.

- Hãy nhớ lại lúc chị Emily lên giọng kẻ cả. Những gì cậu cần làm là chỉ cần nhìn và ... hấp! Chị ấy sẽ bị hớp mất hồn. Chị ấy sẽ phải tuân lệnh cậu.

Một nụ cười dè dặt hiện lên đôi môi đỏ hơn thường lệ của Andrew.

- Đúng đấy, sẽ có vài chuyện hay đấy. - Cậu thừa nhận khi xe buýt đỗ lại phía trước trường Trung học Shadyside. - Nhưng mình sẽ làm gì một khi bị đối, T.J?

T.J nhún vai.

- Cậu sẽ phải đi tìm mồi của mình. - nó nói. - Cậu phải... đi ra ngoài mà hút máu.

Andrew không cười khi T.J đùa ngốc như thế.

- Nếu bị biến thành ma cà rồng thì mình sẽ phải hút máu ư? - Cậu nói. - Ôi chao! Thử nghĩ xem, nó

thật khủng khiếp đó, T.J!

Andrew và T.J xuống xe cùng với nhiều học sinh khác. Chúng bước lên vệ đường.

T.J dừng lại trước cổng trường.

- Dẫu sao cậu cũng đừng nên lo lắng về chuyện đó làm gì. - Nó nói. - Cậu không phải là ma cà rồng đâu.

- Minh không phải à?

Andrew như trút được gánh nặng ra khỏi người. T.J lắc đầu.

- Bởi cậu đang đứng trong ánh nắng.

- Nghĩa là thế nào?

- Ma cà rồng không thể nào sống dưới ánh nắng. - T.J bảo. - Nếu bị mặt trời chiếu phải thì ma cà rồng sẽ biến thành tro bụi.

Andrew nhìn T.J chạy đến tủ để quần áo của nó. Cậu hy vọng cậu sẽ không biến thành ma cà rồng. Cậu mong những lời vừa nói của T.J là đúng. Nó vẫn thường xuyên đúng. Bởi lẽ, T.J là một chuyên gia về ma cà rồng.

Nhưng, Andrew thầm hỏi. - Sao nó lại biết về ma cà rồng - tập sự cơ chứ?

Minh có thể ăn hết cả một con bò, Andrew nghĩ. Cậu đang đứng xếp hàng đợi nhận khẩu phần ăn trưa. Cậu bê một đĩa mì ống trộn với thịt băm và nước sốt màu đỏ. Cậu hỏi xin thêm tí nước sốt. Thông thường cậu không khoái bữa ăn trưa ở trường lắm. Nhưng trưa nay, cậu thấy mọi thứ ngon lắm! Cậu lấy một miếng bánh mì lớn gấp đôi, một hộp sữa và một lát bánh sôcôla to tướng. Rồi cậu đi đến bàn ăn ngồi đối diện với T.J. T.J nhìn khay thức ăn của bạn.

- Làm sao ăn hết được ngần ấy? - Nó hỏi. - Cậu định trở thành võ sĩ sumo hay sao?

Andrew nhún vai:

- Minh đói.

Cậu đáp. Cậu không muốn mất thời gian để tranh luận. Cậu cúi đầu vào đĩa mì ống. Chà! Nước sốt tuyệt vời hơn mọi ngày! Cậu múc một thìa đầy thịt băm cho vào miệng. Cậu nhai từ từ mẫu bánh. Nó có vị chua chua nhưng rất ngon.

- Andrew? - T.J hỏi. - Có chuyện gì vậy?

Andrew cố mở miệng nói. Nhưng cậu không thể. Cái vật có vị chua ấy cứ mắc ngang miệng cậu. Cậu phải lấy nó ra.

Cậu cho tay vào miệng. Ô , không ! Lưỡi cậu bị tê cứng, hoàn toàn tê cứng!

Rồi những vết đau buốt xuất hiện trên môi Andrew.

- Andrew! Có chuyện gì vậy?

T.J hoảng hồn hỏi. Nhưng Andrew không thể trả lời. Toàn bộ khuôn mặt cậu bây giờ cũng lạnh cóng. Cả cổ họng nữa! Cậu nấn cổ họng. Nó cũng nghẽn mất rồi.

Mắt cậu như lòi ra vì khiếp đảm.

- Minh ... mình không thể nuốt! - Andrew thào lên trong đầu. - Minh không thể thở.

T.J chạy quanh qua bàn, đến bên cạnh Andrew. Nó chộp lấy tay của Andrew. Nó lôi cậu ra khỏi ghế, xoay người cậu lại rồi choàng tay qua lưng, bắt đầu đấm nhẹ tay lên bụng Andrew.

- Đ...đư...đừng! - Andrew cố phều phào. - T.J! Đừng!

T.J dừng tay.

- Chà! Tớ đã thực hiện động tác cấp cứu chuẩn quá!

Nó nói. T.J đưa tay ra hiệu cho hai giáo viên và người phục vụ đang chạy đến giúp.

- Bạn ấy không sao đâu. Mọi chuyện ổn cả rồi ạ.

Andrew ngồi ngả người trên ghế, hôn hển thở.

- Cậu biết nguyên nhân rồi chứ?

T.J hỏi.

- Cậu... cậu biết à?

Andrew hỏi lại. T.J gật đầu.

- Miếng thịt băm nghẹn trong họng cậu, đúng không?

Andrew lắc đầu:

- Miếng bánh mì đấy. - Cậu dừng để thở. - Nó bị tẩm thuốc độc hay một dược liệu ma quỷ nào đó.

- Thuốc độc ư? - T.J nói. - Thuốc độc ở bánh mì ư?
- Nó có vị giống như thế đó! - Andrew nói.
- Uống đi. - T.J đưa ly nước hoa quả của mình cho Andrew. - Cậu uống đi.

Andrew uống một ngụm. Miệng cậu cảm nhận được cơn mát lạnh kỳ diệu. Con khó thở giảm dần. Cậu uống hết cốc nước. Hít thở thật sâu vào, cậu trở lại bình thường.

- Ồ, bạn! - Andrew thốt lên. - Thật khủng khiếp!

T.J nhìn Andrew một lát rồi đưa tay về phía đĩa thức ăn của Andrew. Nó nhặt nửa miếng bánh mì còn lại đút vào mồm.

- T.J ! - Andrew hét. - Cậu điên à? Đừng !

T.J bắt đầu nhai.

- Nó không có vị gì khủng khiếp hay sao? - Andrew hỏi. - Nó không khiến miệng cậu tê buốt đi sao?

T.J lắc đầu. Nó vẫn tiếp tục nhai rồi nuốt miếng bánh xuống.

- Vậy thì... chắc không phải ở bánh mì rồi. - Andrew gõ gõ mấy ngón tay xuống bàn ra chiều suy nghĩ. - Chắc nó ở trong xốt cà chua.

- Không, nó ở bánh mì đấy. - T.J bảo. - Và tớ đã sai.

- Sai về cái gì? - Andrew hỏi.

T.J nghiêng người về phía bạn:

- Cậu sắp biến thành ma cà rồng rồi.

Andrew cau mày:

- Tại sao? Tại sao ma cà rồng lại dị ứng với bánh mì?

- Không phải với tất cả các loại bánh mì đâu mà chỉ với bánh mì kẹp tỏi.

- Tỏi ư? - Andrew rùng mình thốt lên từ ấy.

- Cậu đã đọc trong truyện rồi cơ mà. - T.J tiếp tục nói. - Và cậu cũng đã xem phim. Ma cà rồng không chịu được mùi tỏi. Bây giờ thì cậu đã không chịu được nó.

Hôm ấy, buổi học như kéo dài vô tận. Khi tan học, Andrew thở dài nhẹ nhõm. Lúc lên xe buýt cậu bước dọc theo lối đi và vượt qua chị mình. Chị giả vờ như không nhìn thấy cậu. Cậu đi về phía cuối xe ngồi bên cạnh T.J. T.J đang kể chuyện về ma cà rồng. Andrew cố lắng nghe. Nhưng hôm ấy cậu mệt quá bởi tối qua cậu gần như thức trắng. Bây giờ cậu chẳng thể nào mở được mắt.

- Đây, ma quỷ là linh hồn còn sống của người chết. - T.J giải thích. - Nhưng ma cà rồng là những thân ma dở sống dở chết.

- Ủ, ừ. - Andrew tán thành.

- Ma cà rồng là loại quái vật diệu kỳ, giống như ma dơi và ma sói. Chúng có sức mạnh phi thường. - T.J tiếp tục nói. - Bọn ma quái đều có khả năng ấy và chúng không cần ăn, uống hay bất cứ một nhu cầu gì khác.

Nhưng ma cà rồng vẫn cứ có nhu cầu. - Andrew nghĩ. - Chúng phải hút máu để sống. Bụng Andrew lại quặn đau. Cậu có cảm giác đau lắm. Cậu cố nghĩ về chuyện khác để quên cơn đau. Jason, Jason đang biến thành ma sói. Thì ngay lúc cậu vừa nghĩ về Jason thì... Xe buýt xóc mạnh và đột ngột dừng lại. Andrew và T.J bị hất bắn tung khỏi ghế.

- Thật ngoạn mục, thưa ngài Metz!

Ai đó gào lên về phía bác tài xế. Andrew nhìn qua cửa sổ. Chiếc xe buýt dừng lại ngay chân cầu Suối Gió.

- Chuyện gì vậy bác?

Có tiếng người hỏi.

- Bác chưa rõ. - Bác tài xế đáp. - Máy vẫn nổ nhưng khi bác dận ga thì xe vẫn không nhúc nhích.

Andrew cầu nhàu. Với cậu, hôm nay thật là xúi quẩy.

- Bác sẽ kiểm tra máy đây.

Bác Metz nói. Bác tắt máy, leo xuống xe và mở nắp đầu máy. Lát sau bác lại leo lên xe. Máy lại nổ. Bác nhấn ga nhưng chiếc xe vẫn đứng ì ra. Mọi người cầu nhàu. Bác Metz gãi gãi đầu, bối rối. Đột nhiên T.J giật nảy mình. Nó hích nhẹ cùi chỏ vào Andrew.

- Chúng ta phải xuống xe thôi. - T.J thì thầm.
- Cái gì? - Andrew không thể tin vào tai mình nữa. - Tại sao?
- Đi thôi! - T.J giục. Nó kéo Andrew tới phía trước xe và nói với bác Metz. - Chúng cháu xuống đi bộ đây.
- Tuỳ các cháu.
Bác tài xế mở cửa xe. Andrew theo T.J bước xuống bậc thang.
- Đợi đã! - Emily gọi. - Cho cháu ra với! - Cô cũng vội xuống xe. - Em biết mình đang làm gì không? - Cô quát cậu em. - Chị đến phải xin mẹ miễn trách nhiệm theo dõi em thôi.
- Chúng ta phải đi xa đây. - T.J nói khi bác Metz đóng cửa xe. - Phải vòng qua ao. Andrew không thể vượt qua suối được.
- Tại sao? - Andrew gần như hét lên. - Có chuyện gì vậy? Tại sao chúng ta phải xuống xe? Tại sao chúng ta phải vòng qua ao?

T.J chỉ hất cằm về phía chiếc xe. Bây giờ Andrew thấy nó đang lăn bánh qua cầu.

- Chiếc xe không thể qua cầu khi chở cậu, Andrew à. - T.J nói.

- Ủa? - Emily quay lại nhìn T.J. - Sao lại có chuyện ấy?

- Bởi vì, - T.J trả lời, - Andrew sắp biến thành ma cà rồng.

Emily đưa nắm đấm ra và trừng mắt nhìn T.J.

- Ma cà rồng không thể vượt qua nước. - T.J nói tiếp. - Đây là một trong những điều luật. Như thế xe buýt sẽ không qua được cầu nếu Andrew cứ ngồi trên xe.

- Thôi, im đi! - Emily quát. - Các cậu nghĩ là tôi sẽ mắc bẫy các cậu à?

T.J lắc đầu.

- Chuyện này không phải đùa đâu. Nó có thật đấy. Nói cho chị ấy rõ đi Andrew.

Andrew chỉ mỉm cười yếu ớt:

- Em nghĩ là thật đấy.

- Thôi được. - Emily cau kinh. - Em là ma cà rồng.

Cả ba đứa đi vòng qua ao. Andrew cảm thấy không muốn tranh luận. Bởi sau khi ăn một bữa trưa ê hề đến thế cậu cũng vẫn cảm thấy đói bụng. Cậu lục lọi hết các túi hy vọng xem có kiếm được cái gì đó để ăn. Cậu tìm được một cái bánh sôcôla. Cậu bắt đầu nhai ngấu nghiến. Trái lại, Emily và T.J vẫn cứ tiếp tục cãi với nhau về việc Andrew sẽ biến thành ma cà rồng hay không. Khi ấy một con chó săn, nòi Labrador bám theo chúng, Andrew không để ý. Nhưng lát sau nhiều con chó khác cũng chạy theo. Việc này kì lạ thật. Rồi một con trong đàn cất tiếng sủa. Andrew quay lại. Cậu sững sờ. Sau lưng cậu, cả đàn chó đang bám sát. Bây giờ cả đàn sủa om sòm.

- Kỳ lạ chưa!

T.J thốt lên. Cả đàn chó bao quanh Andrew. Cậu bước lùi lại.

- Này, chó, chó! - Cậu nói. - Nào, đùa gì lạ thế.

Cậu lùi lại thêm tí nữa. Tim cậu đập mạnh vì sợ hãi. Một con chó vàng to dùng hàm bám sát cậu. Nó nhe răng, một tiếng gầm rừ trầm thoát ra khỏi cổ họng nó.

- Đánh nó đi! - Emily bảo. - Đuổi nó đi đi!

Con chó càng nhe răng gầm gừ hung tợn. Nó không rời mắt khỏi Andrew.

- T.J! - Andrew gọi. Cậu lùi thêm ra sau. - Cứu mình với!

- Tại cái bánh của cậu ấy! T.J nói. - Chúng muốn ăn cái bánh ấy đấy.

Andrew quẳng miếng bánh đang ăn dở vào con chó vàng. Miếng bánh rơi xuống trước mặt, nhưng con chó càng gừ lớn hơn, mắt nó như dán vào Andrew.

- Đi đi! - Emily luôn miệng hét. Chị vung túi xách đuổi lũ chó nhưng chúng chỉ lảng ra một tí thôi.

- Cút đi! Chó! - T.J quát. - Đi nơi khác đi!

Nhưng lũ chó càng vây chặt Andrew hơn. Chúng tách dần cậu ra khỏi Emily và T.J.

- T.J! - Andrew hoảng sợ gọi. - Sao chúng lại cứ vây mình như thế này?

T.J hét lên tiếng gì đó. Nhưng tiếng chó sủa khiến Andrew không nghe rõ. Bây giờ, từ mọi phía, lũ chó đổ xô tới Andrew. Chúng vẫn tiếp tục đến hàng đàn, và sủa lên như bị hoá dại. Mồ hôi trên người Andrew tuôn đầm đìa. Chưa bao giờ cậu hoảng sợ đến mức ấy. Lũ chó sủa điên cuồng, mặt chúng dúm dọ vì căm thù. Những đôi mắt tức giận long lên sóng sọc, bắn những tia sáng chết chóc về phía Andrew. Andrew giờ đây đã đi quá cả nỗi sợ. Cậu đang sống trong khoảnh khắc kinh hoàng,

toàn thân tê cứng. Con chó vàng chồm lên người Andrew, lấy chân đè cậu xuống. Andrew đưa tay che mặt.

- Cứu! - Cậu gào thất thanh khi cả đàn chó xô vào cậu. - Cứu!

Andrew gần ngạt thở, không chỉ vì mấy con chó chồm lên người cậu mà vì cả đàn đông nghịt vừa sủa vừa táp gió vừa giúi mõm vào chân cậu. Lại thêm cả cái mùi nồng nặc toả ra từ chúng. Andrew nhắm nghiền mắt. Cậu sắp sửa bị xé thành trăm mảnh. Rồi tiếng sủa ngừng lại. Con chó vàng buông tiếng hú dài man rợ như thể là hiệu lệnh, cả đàn chó lùi lại. Chúng toả ra khắp hướng quay lại nhà chúng. Emily và T.J lao đến bên Andrew. Hai đứa quỳ gối xuống.

- Em không sao chứ?

Emily hỏi. Andrew vẫn còn nằm trên mặt đất, gật đầu.

- Chúng có cắn em không? - Chị hỏi.

- Dĩ nhiên là không. - T.J nói với vẻ hiểu biết.

Andrew đứng dậy, phủi sạch áo quần :

- Chúng chỉ ngửi thôi, ...và liếm nữa.

Emily lắc đầu.

- Những con chó quanh đây bao giờ cũng rất thân thiện. Chị chưa bao giờ thấy chúng hành động như vừa rồi.

T.J khoanh tay trước ngực.

- Đây là một bằng chứng nữa. - Nó bảo Emily. - Andrew sắp biến thành ma cà rồng.

Emily trợn mắt quát T.J:

- Chuyện này chẳng có gì liên quan đến ma cà rồng hết. Nhưng chắc chắn là có chuyện gì đó, rất lạ!

- Cô quay sang cậu em. - Chị thắc mắc là tại sao lũ chó chỉ bám lấy em mà không hề đếm xỉa đến chị hoặc T.J. Andrew rùng mình.

- Bởi lẽ chó biết ma cà rồng là chủ của chúng. - T.J nói với Emily. - Vua Quỷ Nhập Tràn gọi chó sói và chó nhà là Bọn trẻ của Vương quốc Bóng Tối.

- T.J ! - Emily quát. - Im đi ! Tao cấm đó. Nếu mày còn nói thêm lời nào về ma cà rồng nữa thì tao sẽ... tao sẽ...

- Bình tĩnh, chị Emily. - T.J khuyên.

Emily dịu giọng .

- Dẫu sao bây giờ mới ba giờ ba mươi chiều. Hãy còn quá sớm để Bọn trẻ của Vương quốc Bóng Tối hoạt động.

- Quá đúng. - T.J hồ hởi nói.

- Ta tiếp tục đi chứ? - Andrew run rẩy hỏi. - Đây là ngày tồi tệ nhất trong đời em. Em muốn về nhà thôi.

Ba đứa lăm lăm bước về nhà, không ai mở miệng nói câu gì nữa. Khi chúng về đến nhà của hai chị em Andrew, Emily chạy vụt vào, leo thẳng lên phòng của mình.

- Tạm biệt T.J. - Andrew nói. Cậu sắp bước vào nhà.

- Đợi đã, - T.J thì thào. - Tớ phải xem cuốn sách ấy lại lần nữa.

Andrew gật đầu. T.J theo cậu lên phòng. Andrew treo biển hiệu "làm ơn đừng quấy rầy" lên trước cửa rồi vào phòng khoá chặt cửa lại. T.J ngồi xuống giường trong lúc Andrew kéo quyển sách ra khỏi túi. Cái bìa da màu đen vẫn không có chữ như lúc trên xe buýt vào sáng hôm ấy. Nhưng khi Andrew cầm xem thì dòng chữ ngoằn ngoèo xuất hiện.

- Kìa ! - Andrew thốt lên. - Nhìn kìa !

- Cái gì? - T.J hỏi.

- Nó đang viết cái nhan đề sách. - Andrew nhìn T.J - Cậu không thấy à?

T.J cau mày và lắc đầu :

- Tớ chẳng nhìn thấy cái gì cả.

- Cậu không thấy thật sao? Nhìn kìa! - Andrew chỉ vào điểm bàn tay vô hình đang viết. - Ngay đây này.

- Chùi ! T.J thốt lên. - Tớ chắc là chỉ có ma cà rồng mới nhìn thấy.

- Ma cà rồng ...tập sự. - Andrew rên rỉ.

Andrew ngồi xuống bên cạnh T.J. Cậu mở cuốn sách. Ngay trang đầu tiên, mục lục sách hiện lên rõ ràng.

- Chương hai ! Andrew đọc, - điều luật của ma cà rồng.

Andrew lật sang chương hai. Bàn tay vô hình viết lia lịa.

- Nó có viết ở đó không? - T.J hỏi.

Andrew lật đầu.

- Đọc nó đi.

T.J hết kiên nhẫn, giục bạn.

- "Lúc đã là ma cà rồng - tập sự", - Andrew đọc. - "Bạn phải tuân theo luật pháp của ma cà rồng. Một là : Phải tránh tôi. Bất cứ phần nào của cây tôi cũng sẽ khiến bạn đau đớn và ngạt thở.

- Bây giờ nó nhắc nhở cậu đấy. - T.J nói.

- "Hai là", - Andrew tiếp tục đọc. - "Bạn không được phép băng qua dòng nước đang chảy. Dĩ nhiên bạn có thể được đưa qua sông hay suối trong lúc nằm ngủ trong quan tài"...

T.J cười :

- Chắc là nó bảo cậu phải chui vào quan tài để đi xe buýt đến trường đấy.

- Đừng đùa nữa T.J. - Andrew nói.

- Lẽ ra cậu nên xem hết phần này vào lúc sáng. - T.J nói.

- Không thể được. - Andrew nói. - Lúc sáng quyển sách mới được viết đến chương một. Chưa có chương hai đâu.

T.J mở to mắt tỏ vẻ ngạc nhiên rồi nói:

- Cậu đọc tiếp đi.

- "Ba là bạn sẽ trở thành trung tâm quyền rũ của họ hàng nhà chó. Chó nhà và anh em của chúng là chó sói sẽ sửa và tru lên khi thấy bạn. Bởi lẽ chúng muốn được đến gần hơn.

Andrew gấp quyển sách lại.

- Đọc tiếp đi! - T.J giục.

- Mình không thể. - Andrew đáp. - Dòng chữ đã dừng lại.

- Quái thật ! - T.J lẩm bẩm.

Andrew bật mình quăng quyển sách xuống.

- Nó thật vô dụng ! - Cậu nói. Các điều luật xuất hiện quá muộn. Mình suýt nữa đã phải bỏ mạng vì tôi. Mình đã gặp rắc rối khi đi qua dòng nước chảy. Và rõ ràng là mình đã bị cả họ hàng nhà khuyến tấn công. - Cậu lắc đầu. - Nếu cuốn sách này hay thì nó phải nói cho mình biết trước điều gì sẽ xảy ra. Chứ không phải nói sau như thế này đâu.

Trông T.J có vẻ đang ra chiều nghĩ ngợi :

- Có lẽ cậu đã vượt trước chương trình đào tạo. - Nó gợi ý. - Có lẽ cậu là một ma cà rồng - tập sự có tài năng xuất chúng.

- Trời đất ơi ! - Andrew lại cầm cuốn sách lên. Cậu lật ra phía sau. Các trang giấy hoàn toàn trắng xóa. Andrew thở dài. - Mình phải biết chuyện gì sắp xảy ra. - Cậu nói với T.J. - Mình phải biết luật chơi! Chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình phạm luật?

- Chắc cậu sẽ không sống sót, - T.J nói, - như cái lỗi tôi đã gây ra cho cậu.

Andrew rên rỉ :

- Phải tìm cách làm cho dòng chữ xuất hiện. - Cậu nài nỉ. - T.J hãy nghĩ cách giúp mình đi.

T.J đưa tay tắt công tắc :

- Đã thấy gì chưa ?

Andrew lắc đầu .

T.J chạy đến buồng tắm. Nó múc một ly nước rồi mang lại, vẩy vài giọt nước xuống một trang sách.

Andrew nhìn chăm chăm :

- Không có gì, - cậu nói.

- Tớ biết rồi! Cậu hãy lấy bàn là ra đây. - T.J bảo.

Andrew mang bàn là vào, T.J cầm phích vào ổ điện. Nó vặn nút điều khiển xuống mức thấp nhất.

- Chúng ta không muốn làm cuốn sách bị cháy. - Nó nói khi là lên trang giấy.

Andrew chăm chú nhìn.

Không thấy gì.

- Mình chịu thôi.

Andrew rên rĩ rồi đưa tay rút phích điện, quăng cuốn sách xuống sàn nhà rồi đưa chân đá trả nó về chỗ cũ - ở dưới gầm giường cậu. Rồi cậu quay sang T.J.

- Này, chuyên gia về ma cà rồng ơi, cậu hãy cho biết bây giờ mình phải làm gì?

T.J nghiêm mặt lại :

- Việc này cậu phải hoàn toàn tuân theo lời tớ. - T.J nói. - Tớ sẽ nói cho cậu biết cậu phải làm gì. Nhưng cậu có hứa thực hiện không đã.

Andrew gật đầu. Cậu ta đã cùng đường.

- Được. - T.J nói. - Việc đầu tiên mà cậu phải làm là đi mua lấy một chiếc quan tài.

Cậu điên hay sao đấy ? - Andrew kêu to. - Quan tài để làm gì ?

T.J gật đầu :

- Cậu phải kiếm một chiếc. Ma cà rồng ngủ trong quan tài.

- Nhưng tại sao? Mình muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình không làm chuyện đó.

- Ma cà rồng không thể nghỉ ngơi hoàn toàn nếu không ngủ trong quan tài. - T.J nói.

- Thế là mình không có đêm nào ngủ ngon cả. - Andrew nói. - Cũng được, mình thà nằm trần trọc suốt đêm trên giường hơn là ngủ trong cỗ quan tài.

T.J lắc đầu.

- Có thể cậu sẽ chịu đựng được vài đêm nhưng ma cà rồng thì phải ngủ trong quan tài. Đây là luật lệ của loài ma ấy.

Andrew thở dài.

- Có lẽ ngày mai tớ đọc được điều ấy ở chương ba.

- Nhưng không phải chỉ mỗi quan tài trống rỗng đâu. - T.J nói.

- Cậu muốn bảo gì vậy ? - Andrew hỏi.

- Trong quan tài phải chứa một ít đất lấy từ vương quốc của cậu. - T.J nói.

- Đất từ vương quốc của mình? - Andrew nhướn cao lông mày. - Đất ư? Giống như bụi đất trên sân nhà của mình ư?

- Đúng đấy. - T.J nói. - Hãy chuẩn bị trước cả đi Andrew à. Sớm muộn gì rồi thì cậu cũng phải kiếm một cỗ quan tài.

- Ôi, trời đất ! - Andrew ca cẩm. - Làm sao mình kiếm được một cỗ quan tài bây giờ ? Phải đến nghĩa địa phố Fear đào lấy một cái hay sao ?

- Đúng đấy ! - T.J thốt lên. Nhưng rồi nó lại nhăn trán. - Nhưng làm sao cậu có thể vớt được cái xác ở trong ấy ?

- Xa..ác ư ? - Andrew cố nói. - Mình không thích chiếc quan tài đã có người chết nằm trong ấy ! Nếu phải ngủ trong quan tài thì mình sẽ ngủ trong chiếc quan tài mới cứng.

- Một chiếc quan tài mới... - T.J lập lại rồi chạy nhanh về phía cửa.

Andrew ngã mạnh người xuống giường. Tại sao chuyện này lại xảy ra với cậu. Sáng nay cậu còn là cậu bé bình thường. Cậu đã lo lắng khi lục tìm đôi giày. Bây giờ cậu lại có mối lo khá. Bây giờ cậu phải lo về việc kiếm một cỗ quan tài! Ôi sao mà đùa quá đáng đến thế!

T.J lại lao vào phòng Andrew, tay nó đang lật những trang sách của cuốn danh bạ điện thoại.

- Vần "Q" này, "Quý", "Quyển" này.. không có "Quan tài". Hừ ! Mình thử tìm mục "Nhà hòm" xem sao. Rồi ! Đây rồi ! Có đến mười địa chỉ.

T.J nhắc ống nghe của điện thoại. Andrew không thể nào chịu đựng nổi việc T.J gọi đặt quan tài. Một chiếc quan tài cho cậu. Cậu bỏ xuống bếp. Khi cậu quay lên với túi khoai tây rán, T.J đang nhăn nhó.

- Chuyện gì vậy ? - Andrew hỏi. - Họ không bán quan tài à ?

- Ồ, họ bán chứ. - T.J đưa tay bóc khoai tây rán. - Cậu có thể mua một chiếc xoàng xoàng với giá một ngàn hai trăm đô la.

Andrew trao cho T.J túi khoai tây rán. Cậu chẳng còn hứng thú ăn nữa. T.J nghỉ ngơi trong khi ăn.

- Tối nay, - nó nói - cần phải tìm một thứ gì đó thay thế cho quan tài.

- Cái gì bây giờ? - Andrew hỏi.

- Một cái hộp lớn, ...một cái ngăn kéo hay tủ nhỏ, - T.J ăn hết khoai tây và quăng cái túi vào sọt rác,
- hay bất kỳ một cái thùng nhỏ nào mà cậu có thể để được đất của vương quốc cậu vào.

Tối hôm ấy, sau bữa tối, Andrew ra sau vườn đào một ít đất. Cậu có cảm tưởng mình như một thằng ngốc. Nhưng cậu không muốn vi phạm bất kỳ luật lệ nào nữa của ma cà rồng. Cậu đổ chỗ đất ấy vào chiếc túi nilông nhỏ rồi lục lọi khắp nhà hòng tìm ra một cái gì đó để thay thế cho quan tài. Trong tầng hầm, cậu tìm thấy chiếc thùng bằng giấy các tông đựng tủ lạnh. Bây giờ nó được nhét đầy quần áo cũ. Có lẽ cậu sẽ dùng được nó. Andrew lật nghiêng chiếc thùng xuống. Cậu lôi hết quần áo ra, rải đều bọc đất rồi bò vào thùng. Andrew nằm xuống. Cậu quay đầu vào phía thùng bị bịt, chân cậu thò ra khỏi thùng. Cái thùng có mùi ẩm ướt và hăng hắc. Cậu nghĩ mình khó có thể sống nổi sau một đêm ngủ trong thùng đó.

- Andrew ? - Giọng của Emily gọi vọng vào thùng. - Em đang làm gì trong đó vậy ?
 - À... - Andrew không biết phải trả lời như thế nào. - Em... em đang làm thí nghiệm. Thí nghiệm khoa học cho bài tập ở lớp.
 - Thí nghiệm về cái gì vậy ? - Emily hỏi - Có phải về việc sống trong một không gian hẹp thì sẽ có ảnh hưởng như thế nào đến tư duy của con người à?
 - Vâng... đúng đấy. - Andrew nói. - Chị đoán đúng đấy.
- Emily cúi xuống nhìn cậu em:
- Và em đã phát hiện ra đầu óc của mình sáng láng hơn chứ? - Cô hỏi. - Hay vẫn cứ đần như cũ ?

Emily không đợi cậu em trả lời mà vội nắm hai cổ chân lôi tuốt Andrew ra khỏi thùng.

- Chị chẳng hiểu tại sao em lại chui vào đó ? - Emily nói. - Và chị cũng không cần biết. Nhưng hẳn là có điều gì đó có liên quan đến ma cà rồng, có phải không ?

Andrew gật đầu.

- Tại sao em lại ngốc đến thế ? - Emily bực bội quát.

Andrew ngồi dậy. Cậu cố giữ bình tĩnh khi đưa ra hết bằng chứng cho chị cậu thấy cậu sắp sửa biến thành ma cà rồng. Nhưng hễ cậu nói ra cái gì thì chị cậu đều có câu trả lời hợp lý.

Sắc mặt trắng bệch ư? Bởi lẽ cậu sắp cúm. Mấy vết cắn trên cổ ư? Vì muỗi đốt.

Thảm họa bánh mì - tôi ư? Do bơ bị hỏng. Xe buýt không chạy được qua suối ư? Đơn giản là máy bị trục trặc. Lũ chó quay vòng quanh cậu ư? Là do cái bánh cậu đang ăn.

Lát sau, Emily lên gác. Andrew nhét mớ quần áo vào lại trong thùng. Cậu cảm thấy trong người rất thoải mái. Emily đúng đấy! Không có ma cà rồng đâu. Nhưng nếu có T.J bên cạnh thì cậu luôn nghĩ mình sắp biến thành ma cà rồng. Bởi lẽ T.J rất mê ma cà rồng và bởi lẽ nó muốn ma cà rồng là có thật. Nhưng bây giờ, khi không có T.J cậu thấy Emily hoàn toàn đúng đắn. Làm sao mà cậu lại có thể thành ma cà rồng cơ chứ ?

Nhưng ...nếu ngộ nhờ cậu là ma?

Andrew rùng mình. Ý tưởng đó quá khủng khiếp để cậu nghĩ tiếp.

Khuya hôm ấy, Andrew nằm chăm chăm nhìn trần nhà.

Trần nhà vệ sinh của cậu.

Cậu hy vọng mình sẽ không biến thành ma cà rồng. Nhưng ngộ nhờ... thì cậu không muốn phạm luật. Thế là cậu thu xếp ngủ trong buồng vệ sinh. Buồng vệ sinh thì không giống một chiếc quan tài nhưng nó có hình dạng tương tự, như thể một chiếc quan tài đang dựng đứng. Thêm nữa, nó lại tối om. Như thế đây là nơi trú ẩn tốt nhất mà cậu có thể xoay sở. Andrew trải khăn tắm xuống sàn buồng. Cậu mang vào một cái gối, một cái khăn và ... túi đất. Dầu không thích thừa nhận, nhưng cậu có cảm giác là nằm trong buồng vệ sinh ấy quả là dễ chịu hơn. Andrew nghe tiếng gì đó. Nó làm cậu tỉnh giấc. Cậu mở mắt. Căn phòng tối đen. Tối lắm. Thoạt tiên, cậu không nhớ mình nằm ở đâu, rồi dần dần cậu mới nhận ra. Buồng vệ sinh. Nhưng bây giờ tại sao nó có vẻ khác khác thế này? Tại sao cậu không thấy sàn nhà đâu cả?

Andrew có cảm giác mình đang lơ lửng. Đầu cậu nặng trĩu.

Một giọng nói thì thầm bên ngoài buồng vệ sinh vọng vào:

- Nó đâu rồi ?
- Giường nó không có ai ngủ đâu. - Giọng khác nói.
Giờ thì Andrew đã tỉnh ngủ hẳn.
- Nó có thể chui vào đâu cơ chứ ? - Một giọng đang nói.
Rồi cửa buồng vệ sinh mở ra. Mẹ cậu và Emily đứng đó ! Nhưng cả hai đều lộn ngược đầu xuống.
Có chuyện gì thực kỳ lạ.
Thật khủng khiếp !
Cậu bị cái gì thế này ?

Andrew nhắm mắt lại rồi mở mắt ra. Emily và mẹ há hốc miệng nhìn cậu. Mắt cả hai tròn xoe vì kinh ngạc. Nhưng...miệng họ lại nằm trên mắt họ! Hai người vẫn đứng lộn đầu xuống. Cứ nhìn họ như thế, Andrew cảm thấy chóng mặt.

- Chuyện gì thế này...- Cái miệng trong tư thế lộn ngược của mẹ cậu nói.
- Ồ, - Andrew ngẩng đầu lên. Cậu thấy mình đang nhìn trần nhà. Bây giờ cậu mới nhận thấy tư thế của mình.
Cậu đang treo ngược chân lên dây phơi áo quần! Emily và mẹ không đứng lộn ngược mà chính là cậu.

- Xuống đi, Andrew! - Emily bảo.
Andrew cố xuống. Nhưng cậu phát hiện ra tay mình không thể cử động được. Chúng bị cái chần quần sát vào mình. Làm sao chuyện này lại xảy ra nhỉ? Cậu có tự trói mình trong tư thế ấy trước khi ngủ hay không? Andrew cố vùng vẫy. Rốt cuộc cậu kéo được hai tay ra khỏi chần. Cậu hạ người xuống sàn.
- Andrew? - Mẹ cậu hỏi. - Con treo ngược như thế này suốt đêm à?
- À...à... - Andrew lí nhí đáp. - Con... con chỉ luyện tập để thích nghi với môi trường sống.

Mắt mẹ cậu nhú lại.

- Treo người lên dây phơi đồ trong buồng vệ sinh? Việc làm đó sẽ giúp con sống à?
- Vâng, như mẹ thấy đó, - Andrew đáp. - Nếu con lạc trong rừng thì con phải ngủ treo chân lên một cành cây hay...
- Cho con nghỉ một ngày! - Emily nói chêm vào.
Mẹ cậu đưa tay sờ trán cậu.
- Đầu có sốt, - mẹ nói. Mẹ đã nghĩ con bị sốt cao nên mới tưởng tượng và hành động như thế.
- Con không sao đâu mẹ ạ. - Andrew nói. - Thật đấy. - Cậu ước giá mà nó thật! - Con thu xếp đi học ngay thôi, được chứ mẹ? Mười phút nữa.
- Nhanh lên! - Emily quát Andrew.
Mẹ cậu lắc đầu.

- Thôi cũng được! - Mẹ nói. - Hôm nay mẹ phải đi làm sớm. Đừng để chị con phải đợi đấy.
- Không lâu đâu. - Andrew bảo chị. - Đừng lo!
Cậu đề nghị chị và mẹ ra khỏi phòng. Cậu đóng cửa. Rồi cậu tựa lưng vào. Đầu cậu bắt đầu hồi tưởng.

Việc này chẳng thể xảy ra, - cậu nghĩ. - Nhưng nó đã xảy ra rồi. Mình đang sắp biến thành ma cà rồng.

Andrew tìm túi đi học. Cậu lôi ra cuốn "Phương pháp trở thành ma cà rồng" . Cậu lật vội mấy trang sách. Cậu sắp thành ma cà rồng. Cậu phải hiểu thêm luật của chúng. Nhưng... không! Các trang sách vẫn trắng tinh.

- Làm ơn, - Andrew van nài với bàn tay vô hình. - Hãy viết đi!
Khi cậu vừa dứt lời, các dòng chữ nổi nhau xuất hiện.

"...Ma cà rồng chuyên nghiệp là những kẻ ngủ ngày. Vào lúc bình minh xuất hiện, nó phải quay về quan tài. Trong quan tài, nó có thể ngủ mở nắp hay đóng nắp.
Lúc còn là ma cà rồng - tập sự, bạn vẫn ngủ vào ban đêm. Ngủ trong quan tài thì tốt hơn cả. Nếu không kiếm được quan tài thì hãy tìm bất cứ một nơi tối tăm, bé nhỏ nào đó để rúc vào.

Ma cà rồng - chuyên nghiệp thì phải quay về quan tài của mình vào lúc bình minh. Nếu khi không thể về quan tài thì ma ấy phải tìm đến một cái hang hoặc tìm đến một cái cây trong rừng rậm. Ở đó, nó phải treo ngược đầu xuống, kẹp chặt cánh vào mình.

Lúc còn là ma cà rồng - tập sự, bạn phải tập ngủ treo ngược đầu xuống. Nếu có thể thì hãy quấn một cái chăn hay cái khăn trải giường quanh người khi ngủ. Điều này sẽ giúp bạn tập làm quen với cánh của mình sau này. "

Dòng chữ dừng lại.

Andrew lắc mạnh quyển sách.

- Hãy nói cho tao biết hôm nay phải làm gì? - Cậu gào lên. - Nói cho tao mọi chuyện trước lúc chúng xảy ra đi, cái đồ sách dốt nát nhà máy! Nói đi! Ngay bây giờ!

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cậu bị phạm một điều luật nghiêm trọng nào đó? Ngộ nhớ chương bốn ghi rằng : Bất cứ ma cà rồng tập sự nào khi mở miệng nói từ "đôi giày" thì sẽ bị quật chết bất đắc kỳ tử ngay khi đó thì sao.

Cậu cần biết mình phải làm gì và không được phép làm gì. Cậu cần biết ngay! Trước lúc nó đã quá trễ.

- Hết mười phút rồi đây! - Emily gọi từ phía dưới nhà.

Buông một tiếng thở dài, Andrew dứt vội quyển sách vào túi. Cậu mặc quần áo và chạy xuống cầu thang. Emily đang đợi.

- Ta đi thôi. - Cô nói.

- Đợi tí đã, - Andrew nói. - Em đói quá.

Emily theo Andrew vào bếp.

- Chị không thể nào quên được cảnh tượng của em khi đập vào mắt chị. - Cô nói.

Andrew lấy hai miếng bánh mì trong lò nướng.

- Đã bao giờ trong đầu em nảy ra ý định treo ngược mình lên thế chưa? - Emily hỏi. - Đầu em có chuyện gì vậy?

Andrew không lắng nghe. Cậu đang phết bơ vào bánh. Lọ bơ màu vàng trông ngon lành. Cậu cắn miếng bánh. Chà! Ngon thật! Trong đời, chưa bao giờ cậu thấy bánh ngon như thế.

- Ta đi thôi! - Emily giục. Chị nắm tay áo kéo cậu ra khỏi bếp. Andrew nhét vội mẩu bánh còn lại vào miệng. Cậu chỉ còn đủ thời gian chộp kịp túi đi học.

Ra ngoài, Emily buông tay và bước đi xăm xăm. Andrew hơi loá mắt bởi ánh nắng. Cậu thấy nhiều bạn cũng đang đợi xe buýt. Cậu dừng lại. Cậu không thể lên xe. Nếu có cậu, chiếc xe sẽ không vượt qua được cầu Suối Gió. Nó sẽ bị tắt máy.

- Emily! - Cậu gọi. - Em sẽ đi bằng xe đạp.

Không đợi trả lời, Andrew quay người chạy vào nơi để xe. Cậu phải đạp vòng quan ao để đến trường. Quăng túi vào giỏ xe, cậu nhảy lên yên, đạp vội đến trường.

Andrew quan sát đường thật kỹ lưỡng. Cậu đạp cật lực để lấy đà lên dốc. Cậu chưa từng chạy nhanh như thế trước đây. Cậu bò lên ngọn đồi rồi thả dốc. Cậu phóng như bay trên đường. Những bảng chỉ dẫn đường phố mờ mờ khi cậu phóng vụt qua. Cậu cảm thấy gió tạt mạnh vào mặt.

- Vũ..ù...ù...! - Cậu hú lên.

Cậu đi nhanh quá, cậu nghĩ, nhưng lại đạp nhanh hơn. Cậu lao nhanh trên đường phố của Shadyside, lạng qua các khúc cua và những góc phố. Nhưng cậu vẫn chưa thấy mệt. Cậu chưa thở hổn hển. Hơi thở cậu bình thường. Rồi cậu nhận ra rằng cậu đã có sức mạnh phi thường. Nhưng cậu chẳng tìm ra được lý do để giải thích.

Và cũng không thể nào giải thích được tại sao cậu lại đến trường nhanh thế. Mấy chiếc xe của giáo viên đậu trong bãi đỗ. Nhưng cậu chưa thấy bóng dáng chiếc xe buýt. Cậu đã đi nhanh hơn xe buýt.

- Cừ thật! - Andrew hét lớn, rồi rẽ hướng vào trường.

Cậu đã đến trước Emily. Chị ấy và bạn bè đang trên đường trong lúc cậu đã tới nơi. Cậu không đợi để gặp chị. Andrew dắt xe đến chỗ dành cho xe đạp. Cậu cúi xuống khoá xe.

- Cậu điên đấy à? - Có ai đó gọi lớn.

Andrew nhìn lên. Cậu thấy T.J đang chạy về phía cậu.

- Này, T.J! - Andrew nói. - Có đoán được điều này không? Tớ đã...

Nhưng T.J không đợi để nghe hết câu. Nó chộp tay Andrew và kéo cậu qua cửa trước, ra hành lang.

- Cậu định tự sát đấy sao? - T.J hỏi. Nó vẫn giữ tay cậu và lôi tuột vào phòng dành cho nam sinh. Nó kéo cậu vào trong. Nó đưa cậu đến trước gương.

- Nhìn đi! - T.J quát.

Andrew vẫn nhìn xuống sàn. Cậu sợ nhìn lên.

- Nhìn đi! - T.J giục. - Nhìn xem cậu đã làm gì kia!

Andrew từ từ ngược mắt nhìn vào gương.

Cậu sững sờ!

Da mặt Andrew chuyển sang màu hồng sáng bóng. Những nốt tàn nhang trên mặt cậu biến thành những chấm đỏ sẫm. Trông cậu cứ như vừa bị quay trên bếp lò. Andrew đưa tay sờ má. Cậu nghĩ cậu hơi bị sốt nhưng da cậu vẫn lạnh. Lạnh và xù xì.

- Mình bị gì vậy? - Cậu hỏi T.J.

- Tại mặt trời đó mà. - T.J giảng giải. - Ma cà rồng không thể ra ngoài mặt trời. Nhớ chưa? Để tớ kiểm tra cổ cậu xem nào.

Andrew cúi đầu xuống. T.J quan sát mấy vết đốt.

- Vẫn còn. - T.J nói. - Như thế cậu vẫn chưa là ma cà rồng chuyên nghiệp. Cứ ở lại trong này, tớ sẽ quay lại ngay.

T.J ra khỏi phòng. Khi quay lại, nó ôm một đồng quần áo.

- Tớ đột nhập vào phòng Chứa Đồ Đánh Rơi.

Nó lần lượt thả từng cái áo xuống sàn, trừ chiếc áo choàng có mũ trùm đầu màu xanh hải quân. Nó đưa áo cho Andrew.

- Mặc vào đi!

Andrew mặc áo vào:

- Dẫu sao thì cậu cũng gặp rắc rối rồi đấy! - T.J đội cái mũ lên đầu Andrew. - Hôm qua cậu ăn tối. Hôm nay cậu lại định nướng bản thân mình.

T.J rút sợi dây mũ cho đến lúc chỉ còn một vòng tròn nhỏ trên mặt Andrew.

- Cậu ơi, mình còn phải thở nữa chứ!

Andrew bảo. T.J nói bớt dây, nhưng không nhiều.

- Cậu sắp thành ma cà rồng rồi, - nó bắt đầu thắt nút, - nhớ phải hành động theo đúng luật của ma cà rồng.

T.J đội thêm cái mũ đi mưa màu vàng có lưỡi trai ra ngoài mũ áo choàng. Nó đưa cho Andrew một cái kính râm trắng gọng nhựa.

- Tiếc thật! - Nó nói. - Đây là cái kính duy nhất ở trong phòng Chứa Đồ Đánh Rơi.

Andrew đeo kính vào. Cậu quay người nhìn vào gương. Trông cậu giống như một du khách được trang bị đến tận răng, sẵn sàng chống lại cả... mưa và nắng.

- Cậu có nghĩ thầy Landis sẽ cho mình vào học giờ tiếng Anh trong bộ trang phục này chứ? - Andrew hỏi.

T.J ra chiều suy nghĩ.

- Hãy đổi giọng đi. - Nó gợi ý. - Có lẽ thầy sẽ nghĩ bạn là học sinh mới đến từ một quốc gia khác.

- Từ một hành tinh khác được không? - Andrew hào hứng hỏi.

- Để mình nghĩ xem sao, - T.J nói, - Hãy thưa với thầy là cậu bị dị ứng với ánh nắng. Đây là một căn bệnh thực sự. Chú Henry của mình thường bị như thế.

- Thật đấy chứ? - Andrew chỉ tay về phía đôi găng. - Đưa hộ mình với.

T.J trao cho cậu đôi găng len màu đen.

- Mỗi ngày, cậu càng chuyển thành ma cà rồng hơn. - T.J nhắc nhở. - Chẳng mấy nữa mặt trời sẽ tiêu diệt cậu. - Nó bật ngón tay kêu cái tách rồi nói tiếp. - Ngay khi rơi vào cậu, nó sẽ biến cậu thành tro bụi.

- Ý cậu là... mình sẽ chẳng bao giờ được ra ngoài vào ban ngày nữa à? - Nét mặt Andrew hiện vẻ lo sợ. - Mình sẽ không thể đi tắm biển hoặc đi bơi à?

- Bơi thì chắc là không sao đâu, - T.J nói. - Cậu cứ đến bơi ở bể bơi trong nhà.
- T.J! - Andrew gào lớn. - Mình chẳng muốn trở thành ma cà rồng đâu. Giúp mình với! Làm ơn giúp mình! Phải tìm cách để mình trở lại làm người.

T.J lắc đầu.

- Tớ không làm đâu. - Nó nói. - Dầu sao tớ cũng phải đợi cho đến lúc cậu biến thành một con ma cà rồng thực sự.

Andrew bước lùi lại hỏi.

- Tại sao ?

- Bởi vì lúc ấy cậu có thể biến tớ thành ma cà rồng! T.J giải thích. - Thật tuyệt diệu! Chúng mình có thể lang thang suốt cả đêm để trêu chọc mọi người. Chúng mình có thể hớp hồn mọi người rồi bay đi! Bay đi! Thử nghĩ kỹ đi, Andrew! Chúng mình bay đi! Tuyệt vời quá!

Andrew khẽ mỉm cười. Thôi được, nếu cậu trở thành ma cà rồng thì cậu cứ nghĩ về những mặt tốt của cuộc sống ma ấy. Cậu biết người cậu sẽ hớp hồn đầu tiên là chị Emily! Cô Biết Tuốt đã cho rằng Vết Bùn Kỳ Lạ Từ Sao Hoả là rất đáng sợ. Nhưng chuyện ấy có nghĩa lý gì khi so với một con dơi ma quái chập chờn bay vào phòng chị ấy.

Andrew tưởng tượng thêm một lát nữa. Nụ cười cậu tắt dần. Duy chỉ nhất ma Emily là điều đáng để hoá thành ma cà rồng. ma cà rồng chỉ có một ích lợi duy nhất ấy thôi à?

T.J xong việc ngay vừa lúc tiếng chuông báo hiệu vào lớp vang lên.

- Này! Andrew, hãy dừng cảm làm những gì tớ dặn đấy nhé. - Rồi nó động viên Andrew theo kiểu giọng của Quý Nhập Tráng. - Làm ma cà rồng rất tuyệt vời.

Tối ấy, Andrew lên giường nằm nhưng cậu không tài nào ngủ được. Đầu óc cậu cứ nhớ mãi những chuyện xảy ra lúc ban ngày. Thật đúng là một ngày khủng khiếp! Cậu đã lang thang trong sân trường trung học Shadeside như một thằng ngốc. Trong lớp, các chàng trai chỉ chỏ vào cậu và cười thét lên. Khi cậu đi ngoài hành lang, các nam sinh đánh vào vai nhau và nói : " Nhìn kìa! Cái thằng ngổ đeo kính râm đó! Nó là Andrew Griffin! ".

Thật đúng là một ngày khôn khổ mà lại kéo dài ra nữa chứ. Andrew trở mình. Có lẽ là tại cái giường. Chắc là cậu không còn được ngủ trên giường nữa. Nhưng cậu chưa muốn đi vào phòng vệ sinh. Chưa muốn! Cậu mệt mỏi nhưng không thể ngủ. Andrew tung chăn ra. Ăn tí gì đó chắc là cậu dễ ngủ. Sữa và bánh mì chẳng hạn. Andrew nhón chân đi xuống cầu thang. Cậu cố đi nhẹ chân để không làm mẹ thức giấc. Mẹ đã lo lắng nhiều vì cậu , vì những vết đỏ trên mặt cậu, về việc cậu ngủ trong buồng vệ sinh. Cậu không muốn làm mẹ buồn nữa. Không thể làm mẹ buồn. Chỉ ít là bây giờ. Cậu phải giữ cho đến khi không thể giấu được nữa mà phải nói: " Mẹ ơi! Mẹ có tin rằng con đã biến thành ma cà rồng không?"

Ra ngoài hành lang, Andrew rùng mình. Mẹ cậu luôn tắt lò sưởi vào buổi tối. Cậu lần đến chỗ phơi đồ tìm chiếc áo len. Nhưng cậu đã tìm thấy thứ tốt hơn áo len. Tốt hơn nhiều! Một chiếc áo choàng cũ của mẹ cậu. Chiếc áo choàng màu đen, rất dài, tuyệt đẹp.

Andrew mang chiếc áo vào bếp. Mặt trăng tròn vành vạnh đang chiếu qua cửa sổ nhà bếp. Cậu không cần bật đèn. Cậu choàng chiếc áo qua vai. Mẹ cậu không còn dùng chiếc áo ấy nữa. Cậu nghĩ mẹ sẽ không lưu ý là cậu đã khoác nó. Cậu cài nhanh mấy chiếc cúc áo. Chà! Chiếc áo như thể tiếp thêm sinh lực cho cậu. Cậu muốn mình ra ngoài đạp xe phóng đi. Cậu muốn phóng nhanh để tận hưởng khoái cảm do tốc độ mang lại.

Andrew bắt đầu chạy quanh cái bàn trong bếp trước khi cậu biết mình đang làm gì. Cậu vỗ hai cánh tay lên xuống đều đặn. Cậu cảm thấy mình nhẹ bồng. Nhẹ hơn cả không khí! Như thể cậu đang bay. Cậu như thể sẵn sàng cất cánh.

- Andrew! - Giọng Emily vang dội cả nhà bếp.

Andrew thấy bóng chị đang đứng trên ngưỡng cửa.

Cậu cười và giả vờ như không thấy chị. Cậu cứ chạy và vỗ vỗ tay lên xuống. Cậu chạy vòng vòng

quanh bàn rồi nhảy xổ vào Emily.

- Này! - Emily vừa quát vừa lui lại. - Có thôi đi không!

Andrew lảng ra rồi lại chạy quanh bàn. Lát sau cậu chồm tới đứng ngay trước mặt Emily. Cậu trợn mắt nhìn chị. Cậu cảm nhận như thể có một luồng nhiệt lượng trào lên mắt cậu. Luồng nhiệt ấy lớn đến nỗi như chi phối cả tư duy cậu, như cậu muốn sử dụng nó để thôi miên Emily.

- Thôi ngay! - Emily quát nhưng chị lại tránh cái nhìn ấy. - Tao thể là nếu mày còn làm cái trò ma cà rồng ấy trước mặt bạn bè tao thì tao sẽ giết chết mày!

Andrew cảm thấy hơi sợ. Khi mắt Emily không nhìn cậu nữa, luồng nhiệt kia dường như giảm xuống.

Quả đúng là như thế. Andrew bắt đầu thấy run rẩy. Cậu nhận ra là mình đang đứng trong bếp, đang vận chiếc áo choàng cũ của mẹ ra bên ngoài bộ đồ ngủ của mình và cậu đang cô hớp hồn Emily. Theo cách của ma cà rồng. Cậu chẳng muốn làm những hành động ấy. Nhưng cậu như thể đang bị ai đó hớp hồn. Không phải Emily, chính cậu là người đang bị kẻ khác điều khiển. Một cơn sóng một mối quét qua người Andrew. Cậu bước qua Emily để ra ngoài. Emily bước theo cậu.

- Andrew! - Chị gọi. - Có chuyện gì vậy ?

Cậu không trả lời. Cậu vẫn mặc chiếc áo choàng và đi lên cầu thang.

- Andrew! - Chị gọi. - Chị đã sợ trò ma cà rồng này rồi. Chị chẳng đùa đâu!

Andrew khoá chặt cửa phòng mình. Rồi cậu vào phòng vệ sinh nằm như tối hôm trước. Cậu cố quán mình trong chăn và treo ngược chân lên dây phơi đồ. Động tác ấy thật không dễ nhưng cậu vẫn cố làm cho bằng được.

Cậu treo mình như thể một hồi lâu và nghĩ ngợi. Cậu giật nảy mình khi nghe một tiếng động. Cửa phòng cậu bật mở ra, có ai đó đang bước vào. Vào phòng cậu!

Cậu nghe tiếng bước chân đèn gân, gân hơn nữa. Andrew nín thở. Cậu nghe tim mình nện thình thịch.

Mẹ cậu vẫn ngủ khi cậu trở lại cầu thang nhưng Emily chưa ngủ. Đây chắc là Emily. Chị ấy đã tìm được chìa khoá.

- Đi đi, Emily! - Cậu quát qua cửa buồng.

Emily không trả lời.

- Em không đùa đâu, Emily! - Andrew gào lên. - Chị đi đi!

- Ta không phải Emily. - Một giọng nói nhỏ cất lên.

Nó không giống giọng của Emily.

Cửa buồng vệ sinh bật tung ra.

- Khô...ô...ôngggg! - Andrew dùng hết sức lực hét lớn. - Đur...ừ...ừng!

Một con ma cà rồng đang đứng trước mặt Andrew. Một con ma cà rồng thật sự!

Andrew vẫn đang treo ngược người. Nhưng cậu vẫn thấy con ma đã già lắm. Già lắm. Da nhăn nheo cả lại. Tóc nó ép sát vào cái đầu nhọn. Nó mặc một tấm choàng dài màu đen. Trong ánh trăng, cậu thấy da nó nhợt nhạt. Môi nó đỏ lờm. Đôi mắt đỏ như than hồng của nó lấp lánh.

Andrew cố cất tiếng hét. Nhưng cậu quá sợ.

- Xuống đi. - Con ma bảo. Bây giờ giọng của nó đã the thé.

Nhưng Andrew không thể cử động. Máu cậu như đông cứng trong người.

- Xuống đi, nhóc! - Con ma cà rồng giục, - Đừng có nằm như thế suốt đêm.

Andrew xoay người, rồi sợi dây đứng xuống.

- Ra khỏi đây. - Con ma ra lệnh. - Lại đằng kia ta xem nào!

Andrew cố bước ra khỏi buồng, tiến về giữa phòng mình. Cậu run lẩy bẩy. Cậu không thể nào có cách chế ngự được cơn run. Con ma đi vòng quanh Andrew, quan sát cậu trong ánh trăng. Nó ghé mặt sát mặt Andrew. Andrew thấy đôi mắt nó vẫn đỏ, hàm răng trắng trợn của nó đen ngòm. Andrew thấy bụng mình quặn thắt cả lại khi hít thở. Con ma có mùi như mùi thịt ôi. Ma cà rồng dừng lại.

- Mày bé quá! - Nó nói. - Quá bé! - Nó lắc đầu ra vẻ thất vọng. - Tao sẽ phải mất nhiều thời gian mới có thể luyện mày thành nhà thông thái của Vương quốc Bóng Tối.

- Thành cái gì? - Andrew hỏi.

- Thành nhà thông thái. - Con ma lừ mắt nhìn Andrew. - Thành một trong số bọn ta, những ma cà rồng.

- Tôi không muốn thành ma cà rồng! - Andrew gào to. - Tốt hơn là ông cứ trao sự thông thái ấy cho đứa khác.

- Ta chưa bao giờ phạm sai lầm khi chọn đệ tử. Chưa bao giờ! Suốt sáu trăm năm nay! Rồi ta cũng hoàn thành sự nghiệp của mình thôi. Ta đã thấy điều đó. - Nó thờ dài. - Nhưng kết cục... - Nó mỉm cười. - kết cục thì mày, nhóc con ả, mày sẽ thành ma cà rồng. Ta rất mãn nguyện về điều đó.

- Nhưng tôi không ... - Andrew mở miệng.

Đôi mắt ma cà rồng ánh lên tia giận dữ.

- Đứng nghiêm! - Nó ra lệnh. - Không có lý sự gì hết!

Andrew đứng nghiêm. Thật chẳng dễ chút nào bởi chân cậu cứ run cầm cập, còn tim cậu thì như thể sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Ma cà rồng lại đi vòng quanh cậu để kiểm tra. Rất nhiều câu hỏi hiện lên trong đầu Andrew. Nhưng liệu cậu có dám hỏi không? Con ma cà rồng đã cấm cậu nói. Andrew không thể không nói được nữa.

- Xin lỗi, thưa ngài ? - Cậu nói.

- Cái gì ? - Con ma quát.

- Có phải ngài...ngài để quyển sách xuống dưới giường tôi không ? - Andrew hỏi. - Cuốn sách có tên "Phương pháp trở thành ma cà rồng" ấy mà ?

- TỰ MÀY NGHĨ RA ĐIỀU ẤY À? - Con ma trợn đôi mắt đỏ ngầu lên.

Andrew thấy mình ngốc thật. Nhưng cậu còn có câu hỏi nữa. Cậu sờ tay lên cổ:

- Và ngài đã cắn tôi, đúng chứ?

- Mày đúng là nhà thông thái, phải không? - Con ma ra vẻ tán thành. - Dĩ nhiên ta đã ban cho mày cuốn sách ấy. Dĩ nhiên ta đã cắn. - Nó đưa nắm đấm gõ vào đầu Andrew. - Khá lắm.

Andrew hơi dịch người lùi lại:

- Thế tên ngài là gì?

Con ma đáp:

- Ta là bá tước Ved. Bá tước Humphrey Ved.

- Humphrey ư ? - Andrew ngạc nhiên hỏi.

- Chứ sao ? - Con ma nhún vai. - Nhưng mày cứ gọi ta là ngài. Bây giờ, hãy chia răng mày cho ta xem.

Mỗi Andrew giật giật khi cậu chia răng cho con ma cà rồng xem.

- Trời ơi! Không có nanh ư ? - Ma cà rồng lắc đầu. - Mày phát triển chậm quá, nhóc con ả! Học trò gần đây của tao mọc nanh chỉ mấy giờ sau khi nhận vết cắn của ta.

- Xin lỗi. - Andrew nói lí nhí. - Mẹ tôi bảo tôi cũng chậm mọc răng sữa.

- Răng sữa! - Ma cà rồng rên rỉ. Nó ngược đôi mắt đỏ nhìn lên trần nhà. - Hỡi Thượng Đế của Bóng Tối, hãy ban cho tôi sức mạnh! - Nó lẩm bẩm. Rồi nó hít một hơi thở thật sâu và quay nhìn Andrew.

- Nào, hãy đưa trả lại ta quyển sách! Cuốn "Phương pháp trở thành ma cà rồng ấy".

Andrew rút quyển sách ra khỏi túi, đưa cho nó.

- Cuốn sách thật vô ích! - Cậu nói.

Ma cà rồng hít hít quyển sách.

- Ngươi đã thực sự làm hỏng nó.

Con ma đút quyển sách vào trong áo choàng. Cuốn sách như thể biến mất. Rồi nó chìa bàn tay với mấy cái móng nhọn hoắt màu vàng nắm lấy cổ tay Andrew, kéo về phía cửa sổ:

- Ta ra khỏi đây đi. - Nó bảo.

- Ngài đang làm gì vậy? - Andrew gào lên.

- Đã đến lúc học bài một của chương trình bay. - ma cà rồng nói.

- Bay? - Andrew cố giằng tay ra.

Ma cà rồng giữ chặt trong mấy ngón tay cứng như thép của nó.

- Đứng! - Andrew gào lớn. - Đứng!

Ma cà rồng kéo cậu đến gần cửa sổ hơn. Andrew liếc nhìn xuống đất. Giường ngủ của cậu ở trên tầng ba.

- Đứng! - Andrew gào. - Tôi không bay được!

Ma cà rồng trừng mắt nhìn Andrew:

- Đừng bao giờ nói không thể, nghe chưa nhóc. - Nó khuyên. - Hãy luôn nghĩ là mình có thể.

Rồi ma cà rồng tung mình bay khỏi cửa sổ tầng ba.

Nó lôi tuột Andrew ra theo và buông tay thả Andrew ra

- A...a...a...! - Andrew hét lên khi rơi xuống.

Một luồng sáng loá lên trước mắt Andrew. Cậu lại hét lên. Mặt đất đang tiến về phía cậu. Cậu sắp lao xuống đó! Cậu sắp chết!

- Bay đi! - Giọng con ma cà rồng vang bên tai cậu. - Dang cánh ra!

Andrew không có cánh. Cậu bèn dang tay ra. Ngay lập tức, mặt đất không tiến về phía cậu nữa.

Hú vía!

- Bây giờ hãy vỗ cánh đi! - ma cà rồng bảo. - Vỗ cánh đi nhóc!

Andrew vỗ hai cánh tay lên xuống. Bụng cậu thót lại như thể cậu đang lên bằng thang máy, hoặc lên bằng máy bay. Andrew cứ đều đặn vỗ cánh.

Cậu đang bay!

Mơ ư? Cậu nghĩ. Thật đúng là mơ. Andrew nhìn xuống. Mặt đất dừng lại bên dưới cậu. Cậu thăm hỏi con ma cà rồng ở đâu rồi. Cậu quay sang phải. Cậu không thấy nó. Nhưng cậu thấy một cái cánh. Một cái cánh đầy lông lá màu nâu. Cánh của cậu! Cậu kiểm tra phía bên trái. Lại một cái cánh nữa. Andrew chẳng thể nào tin nổi.

Cậu có cánh!

Andrew lại liếc nhìn hết cánh này sang cánh kia. Cậu quên cả vỗ cánh. Cậu bắt đầu mất thăng bằng trong không trung. Cậu cố quờ quạng như thể sử dụng tay để bám cái gì đó nhưng cậu chẳng thể nào điều khiển nổi. Cậu rơi, rơi, rơi nhanh xuống đất.

- Đồ ngốc! - ma cà rồng nói. - Hãy dùng cánh!

Andrew xoè cánh ra. Cậu không chao đảo nữa. Mặt đất lại đứng yên. Cậu nhìn thấy bầu trời đầy sao ở bên trên, Andrew vỗ cánh, bay lên cao cho đến khi vượt qua các ngọn cây.

Rồi cậu lại kiểm tra cơ thể. Cánh cậu vẫn còn đó. Cậu nhìn xuống ngực. Ngực cậu bé lại và mọc đầy lông màu nâu.

Trời đất! Cậu nghĩ. Mình giống như một con dơi.

- Đây là một con dơi! - Giọng của ma cà rồng cắt ngang mạch suy nghĩ của cậu. - Đây nghĩ đây là một con chim bạch yến chắc? - Nó giễu.

Mình là dơi à? Andrew vẫn chưa tin được điều ấy. Một con dơi!

Nhưng cậu vẫn có ý nghĩ của một cậu bé. Một cậu bé biết bay.

Andrew cảm thấy có luồng gió mát thổi qua cậu. Cậu bay chấp chới trong không trung. Cậu muốn mình cứ bay mãi như thế, cứ bay lượn tung tăng trên bầu trời đầy sao.

Nhưng... cậu lại sợ! Ngộ nhỡ bây giờ cậu lại trở thành người? Từ ngọn cây cậu rơi mạnh xuống đất thì sao?

Mãi nghĩ về cú rơi, cậu quên cả vỗ cánh. Rồi cậu không nghĩ về bất kỳ việc gì nữa vì sợ không thể tiếp tục bay. Nhìn xuống dưới mặt đất, cậu thấy một vệt đen. Đây là con sông. Cậu thậm chí không biết mình đã bay bao xa. Cậu phân vân không biết mình có còn nhớ lối quay lại nhà nữa hay không?

- Hãy theo ta! - Ma cà rồng ra lệnh.

Bây giờ, Andrew nhìn rõ vật trước mặt mình. Đây là một con dơi đen sì khổng lồ. Dĩ nhiên đây là con ma cà rồng!

Andrew tăng tốc bám theo ma cà rồng. Cậu bắt đầu tin tưởng đôi cánh. Khi cậu vỗ xuống, nó quạt vào không khí nâng cậu lên cao hơn. Khi cậu giữ yên, cơ thể cậu chao lượn. Khi cậu vỗ nhẹ về phía trước, chúng tựa như một cái phanh hãm tốc độ lại.

T.J quả đúng về việc này.

Bay quả thật là diệu kỳ.

- Hãy đáp xuống bìa rừng. - Ma cà rồng bảo.

Andrew chao cánh bám theo con dơi ma từ từ đáp xuống. Bây giờ cậu có thể nhìn thấy những ngôi nhà, những cột điện và cả dây điện thoại nữa.

Cậu đang lao xuống.

Lao xuống nhanh quá!

Cậu không còn thấy rõ gì nữa. Mọi thứ đã nhạt mờ. Một cái bóng nâu sẫm choán đường cậu. Cái cây! Ôi! Andrew lắc nhanh người tránh không đâm vào cây.

Một cái cây khác xuất hiện trước mắt cậu. Cậu suýt lao vào nó. Rồi cậu gần như đâm sầm vào tường của một ngôi nhà.

Cậu đã có ra đa của loài dơi. Nhưng làm sao cậu lại có thể điều chỉnh hướng bay một khi lao tới với một tốc độ như thế.

Hú vía! Cậu suýt húc đổ nhào trụ điện.

Àm!

Andrew đâm sầm vào thân cây cao nhất. Mắt cậu nổ đom đóm. Cậu rơi xuống đất. Cậu nằm bất động. Rồi cậu run rẩy. Một con dơi lan khắp cánh của cậu. Xương cậu dịch chuyển phát ra tiếng kêu răng rắc. Rồi cậu thấy chúng dài ra, dài thêm nữa, dài mãi. Da cậu căng ra. Và khi các đốt xương cứ dài ra mãi chúng kéo căng da cậu rồi cứ thế căng mãi...

Andrew nghe tiếng rách. Cậu nhắm nghiền mắt. Cậu biết cái gì bị rách.

Da cậu!

Tiếng rách dừng lại. Ngay lập tức vạn vật im ắng. Hoàn toàn im ắng. Andrew nghe tiếng dế kêu nỉ non ở mãi đằng kia. Cậu mở mắt. Cậu thấy mình đang ngồi dưới một gốc cây, chân không mang giày và mặc đồ ngủ. Và cậu có tay, chân và cả làn da bình thường, da người! Cậu xấn tay áo nhìn cánh tay. Da cậu không bị xước hay rách tí nào. Cậu lại trở thành chính cậu, Andrew Griffin, một con người. Andrew gập cánh tay, co chân nhưng chẳng thấy đau đớn gì cả. Thậm chí đầu cậu cũng chẳng đau ở chỗ húc vào thân cây. Bây giờ, Andrew mới nhìn quanh. Cậu nhận ra mình đang ở trong cánh rừng phổ Fear. Nhưng chính xác nơi nào thì cậu cũng không biết.

- Mày đây rồi. - ma cà rồng tiến về phía cậu. - Mày không nghe lời ta hả nhóc? Ta đã bảo mày hạ cánh xuống bìa rừng cơ mà.

Andrew nhún vai:

- Tôi bị lạc đường. - Cậu đang gượng đứng lên. - Những tiếng rách ấy là gì vậy?

- Để biến mày thành một con dơi... - Ma cà rồng bật ngón tay kêu cái tách. - Chẳng hề gì đâu. Rồi tiếng tách sau đó là để biến mày trở lại thành người. - Ma cà rồng chun chun mũi khi phát âm chữ người. Tiếng rách ấy cứ diễn ra đều đặn. Nhưng mày đừng lo. Càng về sau càng dễ và nhanh hơn, một khi mày đã thực sự là ma cà rồng.

- Nhưng thưa ngài Ved, - Andrew nói. - Có điểm này, tôi muốn nói là tôi chẳng thích thành ma cà rồng thực sự đâu.

- Tại sao lại thế? - Ma cà rồng ngạc nhiên hỏi. - Mày không thích bay à?

- Bay thì hấp dẫn lắm, nhưng...

- Hấp dẫn gì chứ? - Bá tước Ved cắt ngang. - Hấp dẫn chứ gì? Mày có biết là bao nhiêu người hằng khao khát được bay như mày tối nay không?

- Tôi biết. - Andrew nói. - Nhưng ... tôi chỉ muốn mình biết bay thôi. Thật đấy! Tôi không muốn biến thành dơi, không muốn phải ngủ vào lúc ban ngày, không muốn làm... mọi chuyện mà ma cà rồng làm.

- Ô, chúng ta sẽ quên ngay những thứ tình cảm ấy mà. Chuyện ấy cũng thường tình thôi. Rồi chúng ta sẽ cảm thấy tốt hơn. - Ma cà rồng khoác tay qua vai Andrew. - Rồi mày sẽ thấy là mày khao khát muốn trở thành ma cà rồng! - Nó ngẩng mặt cười khanh khách về hải lòng với trò đùa của mình.

- Tôi sẽ chẳng khao khát đâu, - Andrew không cười. - Hãy tin lời tôi nói đi!

- Mày sẽ! - Ma cà rồng quả quyết. - Hãy tin ta! - Nó mỉm cười. Mấy cái răng lỏm chồm nhọn hoắt chìa hết cả ra.

Andrew rung mình. Cậu không muốn trở thành quái vật như bá tước Humphrey Ved, người ngợm thì hôi thối, sặc mùi chết chóc. Không bao giờ!

- Này... - Ma cà rồng nghiêm giọng nói. - Chẳng mấy nữa cơ thể của mày sẽ dị ứng với thức ăn của loài người. Mày sẽ phải săn tìm...

- Ngài muốn nói...- Andrew bức tức hỏi. - Ngài muốn bảo là tôi sẽ phải uống...

- Máu! - Ma cà rồng kết thúc câu nói cho cậu. Nó trợn mắt lên. - Mày nghĩ gì nào? Nước cà rốt chắc? Này, khi mày săn...

- Đừng! - Andrew cắt ngang. - Đừng! Thưa ngài Ved! Đừng bắt tôi săn!

- Nhưng mày phải săn. - Ma cà rồng nhấn mạnh. - Bài học săn bắt thứ nhất bắt đầu!

- Xin ngài đừng bắt tôi săn! - Andrew nài nỉ. - Tôi xin ngài!

- Mày sẽ không bắt đầu bằng việc săn người đầu nhóc. - Ma cà rồng bảo cậu. - Mày thích bánh hamburger chứ?

- Hamburger ư? - Andrew hỏi và cảm thấy hoàn toàn nhẹ nhõm. - Ý ngài là...tôi chỉ săn bánh hamburger?

Ma cà rồng thở phì phò.

- Không, ý ta là mày thích ăn thịt đấy. - Nó chậm rãi nói. - Thịt của động vật ấy mà. Như thế mày sẽ bắt đầu săn động vật và uống máu chúng.

- Không! - Andrew nhắm nghiền mắt lại. Cậu cảm thấy hoảng sợ. Cậu không thể uống máu động vật! Cậu phải tìm cách từ chối việc săn đuổi này!

- Ta bắt đầu đi thôi nhóc! - Ma cà rồng nói.

- Khoan đã! - Andrew bảo.

Con ma nhìn cậu:

- Có chuyện gì vậy?

- Tôi không thể uống máu. - Andrew nhe răng ra. - Tôi không có cái nanh nào cả.

Khuôn mặt nhăn nhó của Ma cà rồng bỗng bật cười:

- Này! Quả đúng là mày không quá đần! - Nó nói. - Học trò ta, không phải đứa nào cũng dăm cãi lại lời ta như mày đâu. Nhưng chẳng sao đâu, con mồi đầu tiên của mày thật rất mềm đấy. Răng mày có thể cắn phập qua lớp da. Mày có thể uống máu thoải thích. Ban đầu, quả là hơi... chưa quen. Nhưng, đấy là một bữa tiệc ra trò.

Dạ dày Andrew lại co thắt lại. Cậu không còn cách nào thoái thác nữa rồi.

- Việc đầu tiên mày phải làm là...- Ma cà rồng giảng giải.

- Tôi phải đi tắm! - Andrew cắt lời nó.

Ma cà rồng chỉ tay vào rừng:

- Vậy thì đi đi!

Andrew co chân chạy. Cậu chạy sâu vào cánh rừng phổ Fear. Cậu không sợ bởi cậu đang lẫn trốn con ma. Cậu cầm đầu chạy. Cậu cố chạy thật xa. Cậu muốn tẩu thoát. Andrew chạy cho đến lúc không thể nào nhấc nổi chân lên được nữa. Cậu dừng lại trong vạt rừng trống nho nhỏ. Cậu tựa người vào một thân cây, hồn hên thờ. Cậu định sẽ phóng chạy ngay khi nghe bất cứ dấu hiệu gì của con ma.

Nghe tiếng lá cây lạo xạo, Andrew quay lại nhìn. Cậu hy vọng đấy là tiếng lũ sóc, hoặc là một con thỏ hay có thể là một chú gấu.

Nhưng ngay mép vạt đất trống, con ma đã đứng sừng sững. Nhưng... tại sao nó lại mỉm cười nhỉ?

- Tuyệt vời lắm, nhóc ạ! - Nó xoa xoa hai bàn tay vào nhau khi bước lại gần Andrew. - Đây là một địa điểm lý tưởng.

- Địa điểm lý tưởng? - Andrew hỏi lúc này còn hoa cả mắt.

- Vạt rừng trống này này. - Con ma gật gù ra vẻ tán thành. - Ở đây có nhiều hang lắm. Có nhiều thỏ non lắm!

Andrew rên rỉ. Bây giờ liệu cậu có còn cách nào thoát khỏi con ma cà rồng kia không?

- Này, nhóc. Việc đầu tiên mày làm là phải lắng nghe. - Ma cà rồng bảo cậu. - Nghe nhịp tim đập ấy.

- Nhịp tim ư? - Andrew máy móc lặp lại. Cậu vẫn đang cố tìm kế thoát trong con tuyệt vọng.

- Tim là gì ư? - Con ma cúi sát Andrew. - Đây là cái bơm làm máu chạy khắp cơ thể mày! Âm thanh nó phát ra được gọi là nhịp đập của quả tim. Hãy lắng nghe tiếng đập ấy.

Andrew vò đầu bứt tai:

- Tôi chẳng nghe được gì cả. - Lát sau cậu nói. - Tôi chắc là mình không phải là một tay thợ săn giỏi.

- Cố nữa đi! - Ma cà rồng ra lệnh. - Nhắm mắt lại!

Andrew nhắm nghiền mắt. Cậu biết cậu sẽ không nghe tiếng tim. Rồi ma cà rồng sẽ buông tha cậu. Cậu phải thực hiện ý đồ này. Cậu giả vờ chăm chú lắng nghe.

- Cố nghe đi! - Giọng ma cà rồng thôi thúc.

- Chao ôi! - Andrew không còn đường nào khác. Cậu lắng nghe!

Cậu nghe tiếng gió luồn qua rừng cây. Tiếng dế đang nỉ non ở xa xa. Tiếng vỗ cánh trên đầu. Tiếng của con gi dốt đang dè dặt lần bước trên lớp lá khô. Cậu chỉ nghe các âm thanh của rừng. Thính giác của cậu vẫn hầy còn là thính giác của con người. Cậu không thể nghe theo lối của một con ma cà rồng thực sự. Không nghe được tiếng của nhịp tim. Andrew mỉm cười nhẹ nhõm. Cậu mở mắt ra.

- Thế nào? - Con ma hỏi. - Mày đã nghe được chưa?

- Xin lỗi, - Andrew vui vẻ nói. - Tôi chẳng nghe được chút nào.

- Tập trung mạnh nữa đi. - Con ma khuyên. - Ta biết mày có thể làm được việc này. Ta sẽ giúp cho, nhóc.

Andrew lại nhắm mắt. Cậu đang nghĩ về tiếng tim. Tiếng tim có âm thanh như thế nào nhỉ? Lụp - bụp. Lụp - bụp. Lụp - bụp. Lụp - bụp. Lụp - bụp. Chắc là nó kêu như thể trái tim trong cuốn phim khoa học mà thầy Kopnick chiếu cho cả lớp xem ở trường. Rồi bọn học sinh cứ nhắc lại âm thanh ấy để trêu nhau suốt mấy tháng sau đó: Lụp - bụp. Lụp - bụp. Lụp - bụp. Nhưng cậu sẽ không nghe thấy âm thanh ấy. Cậu chỉ nhắm mắt một lát. Rồi cậu mở ra và nói "Tôi không nghe thấy gì cả. " Cậu quyết tâm sẽ thực hiện mẹo này mãi cho đến lúc con ma phát câu không thu nhận cậu làm đồ đệ nữa. Nhưng rồi Andrew đã nghe thấy. Cậu không thể nào nhầm lẫn. Nó không giống tiếng nhịp tim trong phòng thí nghiệm ở trường. Không giống tí nào.

Đây là một quả tim bé xíu đang đập nhanh. Andrew đứng im phăng phắc. Cả cơ thể cậu đều tập trung vào tiếng đập khê ấy. Rồi như có một ma lực níu kéo, cậu tiến về phía phát ra âm thanh ấy. Miệng Andrew ứa đầy nước bọt.

- Giỏi, giỏi! - Ma cà rồng khê động viên. - Bám theo nó đi!

Andrew gật đầu. Cậu vẫn nhắm mắt. Cậu không muốn để lạc mất tiếng tim đang đập kia.

- Bám theo đi!. - Con ma lại giục. - Đi đi!

Andrew phóng nhanh qua rừng cây. Mắt cậu vẫn nhắm. Cậu không cần nhìn. Những giác quan khác của cậu trở nên cực kỳ tinh nhạy. Cậu tránh được cái cây cản ngay trước mặt. Bằng cách nào đó mà cậu có thể thấy được lối mòn trái trên mặt đất. Cậu dồn hết thính giác vào tiếng tim kia. Cậu thấy chân mình cứ di chuyển vùn vụt. Cậu đến gần hơn, nhịp tim nghe nhanh hơn. Hẳn nạn nhân của cậu biết cậu đang đến. Nhưng nó chẳng biết trốn đi đâu hoặc chạy đi đâu. Cuối cùng cậu nghe rõ ràng nhịp tim ấy. Nó lan toả khắp các giác quan của cậu. Nước bọt từ miệng cậu nhỏ ra ướt cả cằm. Cậu chưa bao giờ cảm thấy đói như lúc này. Cậu không thể đợi được nữa. Cậu muốn cắn ngập răng vào con mồi để uống dòng máu đang nóng hổi. Bây giờ Andrew mở mắt ra. Trước mặt cậu là con thỏ nâu bé nhỏ. Nó run rẩy. Mắt nó mở to đầy kinh hoàng. Andrew nhìn đôi mắt đang hoảng sợ đó. Con thỏ không nhúc nhích. Có thể nó đang chết cứng vì sợ hãi. Andrew đưa tay vỗ con thỏ. Cậu đưa nó đến gần miệng. Nhịp tim của nó càng thôi thúc con đói của cậu lên đến cực điểm. Cậu vuốt qua người con thỏ đang sợ hãi ấy một cái. Nhưng cậu chẳng thấy nó đáng thương tí nào cả.

Cậu thấy bụng mình sôi ùng ục.

Cậu thấy trước mặt mình là món ăn tuyệt vời.

Andrew nhe răng.

Miệng cậu chạm vào cổ con vật.

Lông con thỏ chạm vào môi Andrew. Cậu chun mũi lại:

- Hắt xì!

Tiếng hắt xì đã gạt sạch nhịp tim con vật ra khỏi đầu cậu. Cậu đưa tay chùi mũi. Cậu nhìn con thỏ đang chết khiếp trong tay mình. Cậu đang nghĩ gì nhỉ? Có phải cậu muốn cắn con thỏ bé nhỏ và hút máu nó không? Không thể thế được! Cậu thả rơi con thỏ. Nó chui ngay vào bụi. Andrew rùng mình.

Cậu đã muốn uống máu con thỏ đó. Một cảm giác khó chịu dâng lên trong người cậu. Suýt nữa thì.. thật ghê tởm, cậu lại muốn uống máu thỏ nữa cơ chứ! Rồi cậu cảm thấy một cơn tức giận đang lớn vùn đàu đó. Con ma cà rồng! Nó lướt qua rừng cây tiến về phía cậu. Bá tước Ved sẽ làm gì cậu đây? Lão ta sẽ sử dụng hình phạt nào cho hành động thả con thỏ ấy? Ma cà rồng đứng trước mặt Andrew.

- Ta đã đánh giá sai mày. - Nó nói.

- Tôi đã bảo ngài rồi. - Andrew lí nhí nói. - Tôi không muốn...

- Câm họng! - Ma cà rồng giơ một cánh tay lên. - Mày nói nhiều quá, nhóc. Nói nhiều quá. Mày phải nghe. Nghe và học thuộc.

- Thôi được. - Andrew lầm bầm.

- Hầu hết những người mới bắt đầu, - nó nói, - đều thích xơi thịt động vật.

Andrew gật đầu. Suýt nữa thì cậu đã làm điều ấy. Thật may!

- Họ tán công động vật để giết thịt. - Con ma tiếp tục nói. - Họ không bao giờ có cảm giác thích máu người.

- Ngài muốn nói, - Andrew mở miệng. - Là ngài không phạt tôi?

- Không. - Ma cà rồng mỉm cười. - Ta lấy làm mừng vì mày đã buông con thỏ ra. Đây là một dấu hiệu tốt, nhóc ạ. Tốt lắm.

Một dấu hiệu tốt ư? Andrew cảm thấy run rẩy khi một ý tưởng kinh hoàng xuất hiện trong đầu cậu: Mình đang trên đường đến giai đoạn khao khát máu người.

- Xúi quẩy thay, - Ma cà rồng nói tiếp, - mày không thể học bài sẵn người được. Ta không thể dạy vì mày chưa có nanh. Bài học ấy đành phải hoãn lại thôi.

Andrew cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

- Nanh của mày sẽ mọc ngay thôi, nhóc. - Ma cà rồng khoác tay qua vai cậu. - Này, chắc chúng sẽ mọc ngay sau bài kinh - cầu - mọc - nanh đấy, - con ma lại đùa.

Cả hai đi xuyên qua khu rừng phổ Fear.

Andrew không biết cái nào tệ hơn: mùi chết chóc của ma cà rồng hay những câu nói đùa xấu xa của nó.

- Mày còn nhỏ lắm, nhóc à, - con ma nói. - Nhưng có nhiều triển vọng. Ta biết ngay là mày không thích máu thỏ mà! Ta cảm nhận được điều ấy khi nhìn tướng mạo mày!

Chúng tiếp tục đi. Ma cà rồng cứ huyền thuyên nhưng Andrew không nghe. Cậu nghĩ về con thỏ ấy. Cậu sẽ chẳng bao giờ có ý định cắn răng vào cổ thỏ nữa. Suýt nữa thì cậu đã làm điều ngu ngốc đó. Cậu phải nghĩ kế đừng biến thành ma cà rồng nữa. Andrew chỉ còn một hy vọng: T.J. Nếu như có ai đó biết cách ngăn, không để cậu biến thành Ma cà rồng thì người đó chính là T.J.

Ma cà rồng dừng lại bên hồ Fear. Nó quan sát bầu trời. Andrew cũng nhìn lên. Những vì sao bắt đầu mờ dần. Trời không còn quá tối nữa.

- Bình minh sắp đến rồi đấy. - Con ma nhắc nhở. - Nhanh lên, nhóc! Hãy đào một cái hố để ẩn mình vào.

- Một cái hố ư? - Andrew chẳng thể nào tin được tai mình.

- Đi tìm một cái gậy để đào. - Ma cà rồng nói. - Mặt đất sẽ che chở. Họ hàng ma cà rồng nhà ta cần phải sống gần đất.

- Tôi không thể ngủ trong hố đâu! - Andrew phản đối. - Tôi sẽ ngạt thở đến chết mất.

- Ồ, mày và cái giống người nhà mày lại cứ bày vẽ ra bao nhiêu thứ tiện nghi quái quỷ. - Ma cà rồng bực bội liếc nhìn cậu. - Ta không có thời gian để tranh luận đâu. Về nhà đi. Tối mai ta sẽ đến đón mày đấy.

Andrew nhìn tấm áo choàng của con Ma cà rồng phồng ra, xoay tít quanh người nó. Chiếc áo dường như nuốt chửng con ma. Rồi khi chiếc áo biến đi, một con dơi đen khổng lồ xuất hiện. Nó vỗ cánh bay vọt lên. Andrew nhìn theo cho đến lúc nó biến mất khỏi tầm mắt.

Bây giờ bầu trời đang lấp lánh những tia sáng hồng hồng. Andrew biết trời sắp sáng. Tốt. Không có ai ở quanh đây cả. Không có ai thấy cậu mặc bộ đồ ngủ chạy về nhà đâu. Andrew cầm cổ lao qua rừng. Tia nắng bắt đầu chạm vào da cậu. Cậu nấp vào bóng của một cây sồi cao to rồi cứ nường theo bóng cây, cậu chạy thẳng về nhà.

Lúc về tới nhà, cậu tìm dưới thảm cửa chiếc chìa khoá dự phòng rồi mở cửa. Cậu nhón chân đi lên cầu thang. Mẹ và chị Emily vẫn đang ngủ. Nhìn đồng hồ, cậu biết lúc ấy mới sáu giờ sáng.

Andrew soi mặt vào chiếc gương trong buồng vệ sinh. Mặt cậu đỏ bừng, những vết tàn nhang nứt nẻ cả ra. Da cậu đau buốt. Cậu lấy kem chống nắng của mẹ bôi lên nhưng cơn đau vẫn không giảm. Andrew vào phòng ngủ và gieo phịch người xuống giường. Cậu cảm thấy mệt mỏi. Một đêm quá ư kinh hoàng! Cậu nằm im. Nhưng cậu không thể ngủ. Andrew trở mình. Cậu vẫn chưa có nanh. Đây là dấu hiệu tốt. Con ma cà rồng sẽ không ép cậu uống máu người khi nanh cậu chưa mọc. Có lẽ chúng sẽ không mọc. Có lẽ cậu sẽ không trở thành một con ma thực sự. Có lẽ! Dẫu sao thì T.J cũng biết cách khử cú đốt của ma cà rồng. Nó biết mọi thứ về loài mà này. T.J là niềm hy vọng duy nhất của cậu.

Andrew nhắm mắt lại. Ý nghĩ cứ lộn xộn trong đầu cậu khi giấc ngủ ập đến. Một cú đau nhói làm cậu thức giấc. Có chuyện gì không ổn rồi. Cậu cảm thấy đau đớn và choáng váng. Miệng cậu tê buốt. Cậu chạy vào phòng tắm. Cậu soi gương. Mặt cậu vẫn đỏ. Khi mở miệng ra, cậu cất tiếng thét.

Nanh!

Andrew há hốc mồm nhìn trong con kính hải đến tột độ.

Nanh cậu đang mọc dài ra.

Không! Cậu không muốn có nanh. Nhưng chúng đã mọc ra rồi. Chúng đâm thủng lợi, mọc chồm qua răng cửa, vầu ra ngoài, trắng hếu, nhọn hoắt.

Andrew sờ tay lên đầu răng. Chúng sắc như kim.

Cậu quay lại, chạy ra hành lang, tìm đến phòng chị.

- Emily! - Cậu gọi. - Emily, hãy thức dậy đi!.

- Hôm nay thứ bảy, cái đồ thùng rỗng kia. - Emily càu nhàu. - Có đi đi cho người ta nhờ không?

- Emily, - Andrew đấm cửa rầm rầm. - Em đã bị biến thành ma cà rồng. Ma thật đấy! Chị cứu em với!

Giọng nói của Emily càng lộ vẻ bức bối:

- Chị đã phát ngáy với cái trò ma cà rồng của em rồi. Đi không, chị hét lên bây giờ!

- Không đùa đâu, em cần sự giúp đỡ. - Andrew van nài. - Giúp em với!

Emily úp chiếc gối lên mặt.

Nhưng Andrew đã vào phòng và cứ nói. Cậu kể cho chị nghe mọi chuyện. Về tối hôm qua, về việc con ma già vào phòng cậu, cậu đã nhảy qua cửa sổ và bay đi sau khi biến thành một con dơi.

Rồi cậu dừng lại hỏi:

- Chị có nghe không đấy?

Emily gật đầu.

Khi kể hết mọi chuyện, Andrew kéo cái gối ra khỏi mặt Emily.

- Thật là một cơn ác mộng. - Emily càu nhàu, mắt chị vẫn nhắm.

- Hãy mở cặp mắt mê muội của chị ra. - Andrew cúi kính nói.

- Mà có hứa là sẽ đi ngay không? - Emily hỏi.

- Được. - Andrew hứa. - Em sẽ đi ngay.

Buông một tiếng thở dài, Emily từ từ mở mắt ra.

- Chị có giải thích nổi chuyện này không? - Andrew hỏi. Rồi cậu nhe răng, chìa mấy cái nanh ma cà rồng ra.

- Đơn giản thôi!. - Emily đưa tay nắm mấy cái nanh cố nhỏ ra.

Andrew để mặc cho chị kéo. Cậu ước giá mà chị có thể nhổ ra được. Lát sau chị dừng lại, nheo mắt ra vẻ giễu cợt:

- Này, em đã dán bằng cách gì vậy? - Chị hỏi. - Bằng keo con voi à?

Andrew lắc đầu:

- Nó là thật đấy. Những cái nanh ấy thật đấy.

Emily ra khỏi giường.

- Đến cửa sổ nào, ánh sáng nơi ấy rõ hơn. - Emily nói.

Andrew theo cô. Khi dừng lại, Emily đưa tay che miệng ngáp. Mắt Emily mở to.

- Giúp em với, chị! - Andrew nài nỉ. - Em phải làm gì bây giờ?

- Cái đồ lừa đảo! - Emily hét lên.

- Cái gì? - Andrew như thể không tin được tai mình nữa.

- Tại sao mày cứ lừa tao mãi thế? - Emily gào lên. - Làm sao tao có thể giải thích chuyện này với lũ bạn được?

- Lũ bạn của chị ấy à? - Andrew quát. - Ai thèm quan tâm đến cái lũ vớ vẩn ấy? Liên quan gì đến em? Em sắp biến thành ma cà rồng rồi đây này!

Andrew quay người, giận dữ ra khỏi phòng. Chị thật chẳng biết điều tí nào! Không giúp mình thì chớ... nếu em biến thành ma cà rồng em sẽ cho chị biết tay.

Andrew nhắc máy điện thoại cho T.J:

- T.J đây à? - Andrew hỏi khi nghe có người nhắc ống nghe. - Nó đã xảy ra rồi.

Andrew đi xuống tầng hầm. Có lẽ ánh nắng sẽ chưa giết chết cậu. Nhưng cậu không dại gì mà đi thử. Tầng hầm chỉ có hai cửa sổ. Cậu lấy giấy đen dán kín các kẽ hở. Rồi cậu kéo ghế đến bật công tắc bóng đèn tròn. Ánh điện đủ chiếu sáng tầng hầm.

Gần đến tám giờ, Andrew nghe tiếng T.J gõ cửa. Cậu nghe tiếng Emily ra mở cửa. Lát sau, T.J nhẹ nhàng bước xuống tầng hầm, tay ôm theo cả chồng sách.

- Tớ mang theo tất cả bộ sưu tầm. - T.J hào hứng nói. - về ma cà rồng đây. Tớ đèo đến đây bằng xe đạp. - Nó đặt chồng sách lên bàn. - Nào,... đưa tớ xem nào.

Andrew chìa nanh ra.

- Tuyệt quá! - T.J thốt lên. - Thật là diệu kỳ! Cậu phải chọn tớ là nạn nhân đầu tiên của cậu đấy nhé. Hứa đi!

- Mình lấy làm tiếc. - Andrew buồn bã nói. - Cậu không nhớ nhiệm vụ cậu đến đây là giải bỏ lột ma cà rồng cho mình à? Khi cậu làm xong điều đó thì làm sao mình có thể cắn được cậu chứ.

- Phí thật! - T.J lẩm bẩm. Rồi nó lại chạy ra ngoài mang nốt mấy quyển sách trong bộ sưu tập về ma cà rồng của mình vào.

Khi nó trở lại, Andrew nói:

- Làm ma cà rồng chẳng thú vị gì đâu, T.J à. Nó thật khủng khiếp.

Andrew kể cho T.J nghe chuyện viếng thăm của con ma già tối hôm qua. Mắt T.J sáng rực lên theo từng chi tiết.

- Tối qua, - Andrew nói. - lão ma ấy còn dạy mình sắn.

- Tuyệt vời quá! - T.J nói.

- Chẳng phải tuyệt vời đâu! - Andrew rên rỉ. - Đây là điều mình muốn nói cho cậu hay. Mình tóm được một con thỏ bé xíu và suýt nữa mình đã cắn vào cổ nó và...

- Uống máu nó? - T.J nói tiếp cho cậu.

Andrew chỉ gật đầu.

- Hừ! Tớ nghĩ ma cà rồng - tập sự thì phải cố thu xếp để học làm quen với thức ăn mới của mình. - T.J nói.

- Nhưng mình không muốn! - Andrew gào to như hét lên. - Mình chỉ muốn ăn bánh, khoai tây rán và kem thôi, và mình chỉ thích uống nước chanh, sữa pha sô đa.

- Thế còn loại nước đọng dưới quan tài. - T.J đùa.

- Chẳng có gì đáng để đùa cả đâu! - Andrew nghiêm giọng lại. Cậu thở dài. - Nào, ta hãy xem qua mớ sách này đi. Mình và cậu phải tìm cho bằng được cách hoá giải lột ma cà rồng.

- Andrew? - Emily thò mặt xuống tầng hầm nói. - Chị quyết định sẽ giúp em.

- Đừng có tỏ vẻ ban ơn. - Andrew nói.

- Không phải đâu. - Emily trịnh trọng nói. - Chẳng nhẽ em lại nghĩ chị muốn được nổi tiếng bởi có cậu em là ma cà rồng à?

- Đây này. - T.J đưa cho Emily cuốn "Nhập môn ma cà rồng". Cuốn sách này sẽ giúp chị biết những nguyên lý cơ bản nhất về ma cà rồng.

Emily thu xếp một chỗ ngồi trên nắp cái thùng gỗ. Lát sau chị xoắn xoắn chuỗi hạt. Đây là cách Emily thường làm khi say mê một cuốn sách. T.J đang lục lọi mấy cuốn truyện sâu hơn. Andrew lật hết cuốn này sang cuốn khác. Cậu như thể không có cách tìm được cuốn nào giúp ích được cho

mình. Hai tiếng đồng hồ trôi qua, chúng vẫn ngồi yên làm việc đó. Andrew lắc đầu:

- Cuốn này đưa ra nhiều cách giúp con người trở thành ma cà rồng. - Cậu nói. - Nhưng nó chẳng đã động gì đến chuyện biến ma cà rồng thành người.

Cậu quay sang Emily:

- Chị có tìm thấy gì không?

- Nhiều thứ lắm. - Emily hào hứng nói. - Em có biết ma cà rồng cắn nạn nhân của mình mấy phút thì người đó sẽ biến thành ma sói không?

- Emily! - Andrew gào lên. - Việc này chẳng phải trò đùa đâu. Nó là vấn đề sống chết đấy! Chớ có mà mê ma cà rồng!

- Xin lỗi! - Emily nói. - Nhưng nó viết hay lắm.

- Hay khi chị chưa biến thành ma thôi. - Andrew nói.

- Nghe này, - Emily nói. - Đúng đấy, chị đọc sách thấy nói ma cà rồng ghét tỏi và hạt hướng dương. Nhưng chúng lại giỏi phát hiện ra nạn nhân của mình. Chúng có thể thấy rất nhiều sinh vật bé tí. Chúng bị lạc ở các ngã tư và không thể soi mình vào gương.

- Chà, em vẫn có thể thấy mình trong gương đấy. - Andrew nói. - Như thế em chưa thật sự là ma cà rồng. Vậy nên ta vẫn còn cách xoay chuyển tình thế.

Cả ba lại cúi đầu vào mấy quyển sách. Cuối cùng Emily bảo:

- Cuốn sách này khẳng định ma cà rồng không thể lén vào nhà trừ phi nạn nhân của nó ngỏ lời mời.

- Nhưng chỉ là lần đầu tiên, - T.J nói. - Sau đó chúng có thể đến hoặc đi tùy thích.

- Có lẽ chúng ta sẽ tìm ra con ma đã cắn em. - Emily nói. - Vậy em có mời nó vào không hả Andrew?

Andrew cau mày cố nhớ. Lần đầu tiên cậu gặp ma cà rồng là ở trong một giấc mơ. Nó gõ cửa sổ. Trong mơ, Andrew ra mở cửa cho nó.

- Chắc là em đã mời. - Cuối cùng Andrew thừa nhận. - Em nghĩ mình mơ nhưng chắc là em không mơ.

T.J quăng một cuốn sách bìa đỏ lớn xuống.

- Chẳng có gì mới mẻ trong đám sách này cả. - Nó nói. - Chỉ còn một cách duy nhất là theo phương pháp cổ điển để giúp cậu thôi.

- Phương pháp gì? - Andrew hỏi. - Mình sẽ thực hiện ngay.

T.J nhìn thẳng vào mắt bạn:

- Cậu phải tiêu diệt con ma đã biến cậu thành ma cà rồng.

- Tiêu diệt hử? - Giọng Andrew run rẩy. - Nhưng T.J này, hử... hử... khủng khiếp lắm! Hử là ma cà rồng - chuyên nghiệp. Chắc mình sẽ phải...

Andrew không thể nói ra cái từ ấy.

- Cậu phải thực hiện ba điều. - T.J bảo. - Cậu phải đâm một cái cọc nhọn qua tim hử. Sau đó cậu phải chặt đầu rồi nhét tỏi vào đây mồm hử.

Andrew không muốn làm ma cà rồng. Nhưng cậu không muốn thực hiện những điều độc ác như thế!

Hay là...

Tối hôm ấy, Andrew treo ngược người trong buồng vệ sinh. Cậu không biết điều gì sẽ xảy ra. Nhưng cậu đã làm mọi thứ để chuẩn bị cho một đêm sống mái với con ma già. Cậu tự động viên mình, mọi chuyện rồi sẽ qua đi, qua đi... Cậu cố ngủ. Cậu biết mình cần nghỉ ngơi. Nhưng đầu óc cậu cứ suy nghĩ lung tung. Ngộ nhỡ kế hoạch của chúng ta không thành?

Khi con ma già đẩy tung cửa buồng vệ sinh, Andrew sợ gần như đứng cả tim. Cậu đã chờ đợi nó. Nhưng cậu chưa dám. Bá tước Ved trừng mắt nhìn cậu. Mắt lão vẫn đỏ. Da lão trắng bệch trong ánh trăng. Chẳng nói chẳng rằng, Andrew tháo chân rồi sợi dây phơi đồ nhảy xuống. Bây giờ cậu đã thoát các động tác này. Cậu đã quen với việc sử dụng cái dây ấy. Andrew nhìn đồng hồ. Còn lâu nữa trời mới sáng. Cậu phải cố trì hoãn.

- Thế là mày đã rời nơi nấp của mình rồi. - Con ma cười. - Đừng sợ, nhóc. Chẳng mấy nữa mày sẽ thích trốn xuống đất thôi. Nào, hãy há miệng ra.

Andrew từ từ nhe răng ra.

- Hừm! - Ma cà rồng lắc đầu. - Vẫn chưa có gì.

Chưa có gì ư? Andrew rà lưỡi dọc theo lợi. Ừ! Mấy cái nanh đâu cả rồi? Có lẽ cậu vẫn chưa thể trở thành ma cà rồng.

Con ma đọc được sự ngạc nhiên của Andrew. Mắt nó nheo lại.

- Có nhớ nhịp tim không? - Nó hỏi. - Nhịp tim của con thỏ tí hon ấy mà?

Andrew hình dung lại con thỏ. Khi cậu nghĩ mấy cái nanh lại mọc dài ra.

Ồ, không! Andrew nghĩ. Chúng mọc lại rồi! Cậu biết mình lại có nanh!

Bá tước Ved nở một nụ cười:

- Xin chúc mừng, chú nhóc! - Nó nói. - Dấu hiệu của sự khởi đầu tốt lành!

- Ngài... ngài muốn nói là tôi phải đi săn người ư? - Andrew lắp bắp.

Con ma gật đầu.

- Con môi đầu tiên ngon lắm!

Andrew nuốt nước miếng. Cậu phải giữ bình tĩnh. Cậu phải kiểm soát được hành động của mình. Nếu cậu không làm được như thế, thì kế hoạch của cậu sẽ hỏng bét. Andrew lại nhìn đồng hồ. Kế hoạch của cậu được ấn định vào lúc bốn giờ ba mươi phút tại lâu đài Cameron. Cậu phải kéo dài thời gian.

- Tôi muốn hỏi ngài câu này. - Andrew nói. - Có thật là ma cà rồng có thể thay đổi được thời tiết không? Ngài có thể làm cho tuyết rơi ngay bây giờ chứ?

- Dĩ nhiên! - Con ma bảo cậu. - Làm tuyết rơi là chuyện vặt.

- Ngài làm thử xem. - Andrew nói. - Làm bây giờ đi.

Ma cà rồng nhún vai, nó tiến về phía cửa sổ.

Andrew theo nó.

Bá tước Ved chỉ trỏ mắt nhìn lên bầu trời đêm. Một lát sau, Andrew thấy những bông tuyết bay lả tả khắp bầu trời. Tuyết rơi xuống thành lớp dày tựa tấm thảm trắng trải trên sân cỏ ở phía dưới.

- Tuyệt quá. - Andrew khen ma cà rồng. - Thế còn mưa bão? Có cả sấm và chớp nữa, ngài làm được chứ?

- Cái gì, tuyết chưa đủ để thuyết phục mày tin hay sao? - Con ma cau mày.

Andrew nhún vai:

- Cũng được thôi, nếu ngài không thể ...

- Đương nhiên là ta có thể! - Ma cà rồng đáp. Nó lại quay ra cửa sổ.

Lát sau, tuyết rơi dày hơn, nặng hạt và chuyển thành những giọt mưa. Một cơn gió mạnh tràn đến. Sấm vang rền phía xa xa, Andrew thấy chớp sáng loé vạch ngang dọc trên bầu trời.

- Chà! Ta thử xem chương trình dự báo thời tiết nào! - Andrew nói với con ma. - Xem thử họ dự báo cái gì. Tôi chắc hiện tượng này không được đưa vào chương trình đâu.

- Im đi! - Ma cà rồng quát. - Tối nay mày có chuyện gì vậy hả nhóc? Mày cứ lảm bảm như một thằng ngốc.

- Xin lỗi! - Andrew nhún vai. - Tôi chắc mình hưng phấn chỉ vì... chỉ vì... sắp được làm ma cà rồng.

- Mày chưa phải là ma cà rồng! - Con ma sửa lại. - Chưa phải! Mày vẫn là ma cà rồng - tập sự.

- Ngài muốn bảo rằng tôi đã đánh mất cơ hội hay sao? - Andrew hỏi đầy hy vọng. Ý ngài là tôi chẳng thể nào trở thành ma cà rồng à?

- Không. - Ma cà rồng nói. - Không có người nào được chọn làm ma cà rồng lại bị thất bại trong luyện tập cả. Chẳng ai có thể quay lại làm người được đâu.

- Không có ai à? - Hy vọng của Andrew chợt tiêu tan. - Mãi mãi à?

- Không bao giờ, - ma cà rồng lặp lại. - Hiểu chứ nhóc? Mày sẽ phải tập cho bằng được.

Tim Andrew như ngừng đập.

- Đã đến giờ xuất phát. - Ma cà rồng nói. - Sẵn sàng biến thành dơi chưa?

- Tôi không biết. - Andrew nhún vai. - Hôm qua chúng ta đã biến thành dơi rồi. Hôm nay ngài có thể biến tôi thành một đám sương mù màu đỏ không?

- Ta có thể.

Bá tước ma nói.

- Rồi còn cả việc biến tôi thành sói nữa chứ? - Andrew nói. - Ồi, nhà thông thái ơi! Tôi muốn chạy nhanh quanh Shadyside trong lót của một con sói.

- Sói và sương mù. Không khó lắm đâu. - Con ma nhún vai tỏ vẻ xem thường. - Nhưng đây chỉ là

hình thức để lang thang thôi. Việc cốt lõi bây giờ là thức ăn.

- Tôi hiểu. - Andrew nói. - Nhưng vẫn chưa đến hai giờ cơ mà. Chúng ta còn có cả đêm để... ăn. Nào, ngài hãy biến tôi thành đám sương mù đi.

- Thôi được, nhóc. Được rồi! - Ma cà rồng nói. - Nhưng chỉ một lát thôi nhé. Thành sương mù thì phải có giới hạn thời gian.

Ngay tức khắc, Andrew không cảm nhận được gì nữa. Cậu bắt đầu run rẩy. Răng cậu va vào nhau lập cập. Ngón tay cậu đau nhức. Nhưng cậu không cảm thấy lạnh. Cậu thấy thân nhiệt mình ấm lên, ấm mãi lên. Rồi nóng lắm. Cậu đã là một đám sương mù màu đỏ!

Andrew không thể nhìn chính xác mọi vật. Nhưng cậu cảm nhận được tất cả. Cậu có thể di chuyển đến bất kỳ chỗ nào trong phòng. Cậu co người lao ra cửa sổ.

- Ồ không! Mày đừng ra ngoài ấy! - Giọng ma cà rồng nhắc nhở cậu. - Vào lại trong này đi! Ta không muốn mày bị gió cuốn đến Nam Cực đâu.

Andrew rời cửa sổ bay đến cửa ra vào, và bay theo hành lang. Cửa phòng Emily đang khoá chặt. Nhưng sá gì? Andrew trong hình dáng sương mù dễ dàng len qua khe hở giữa cánh cửa và khung cửa. Không có gì ngăn cản cậu! Cậu bay vào phòng Emily rồi lại bay ra theo lối vừa vào.

Ma cà rồng đợi cậu trên ngưỡng cửa phòng cậu.

Andrew bay qua nó. Cậu sà xuống giường. Trước lúc kịp nhận ra điều gì đã xảy ra thì cậu đã ngồi trên giường run rẩy.

- Kỳ diệu quá. - Cậu nói với con ma.

- Tốt! - Lão ma đồng ý. - Và cũng hữu ích nếu giả dụ như có ai đó vô tình đập mạnh cửa vào mặt.

- Hãy biến tôi thành chó sói đi! - Andrew đề nghị.

- Chưa phải lúc. - Ma cà rồng bảo. - Ta phải bắt đầu bài học của mày thôi nhóc ạ. Tối nay mày sẽ phải săn một con mồi người. Người thì khó săn hơn thỏ. - Ma cà rồng ghé sát mặt Andrew. - Nhưng ngon hơn nhiều. Chúng đáng giá để mạo hiểm.

Đồng hồ báo thức gõ ba tiếng khi con ma cà rồng bắt đầu giảng giải bài học đi săn thứ hai của mình. Nó giảng giải cách nghe nhịp tim của con người. Cách bám theo, cách chớp cổ nạn nhân và cách tìm ra động mạch gần phía sau cổ.

- Nào, - Ma cà rồng nói khi đã kết thúc bài giảng. - Mày đã thuộc lòng chưa nhóc?

- Tôi chưa chắc lắm. - Andrew nói. - Ngài làm ơn giải thích lại từng phần thật cặn kẽ cho tôi với, được chứ?

Con ma thở dài. Rồi nó nhắc lại những lời chỉ dẫn:

- Bây giờ mày đã thuộc chưa? - Nó hỏi.

Andrew gật đầu:

- Tôi chắc là đã thuộc rồi.

Cậu muốn kéo dài thời gian thêm một chút nữa.

- Và tôi biết ai là kẻ sẽ trở thành nạn nhân của tôi. - Andrew nói tiếp. - Có một thằng đã đánh tôi trong giờ học môn hoá. Nó giúi đầu tôi vào chậu nước, giữ chặt cho đến lúc tôi gần tắt thở. May nhờ thầy giáo đến kéo tôi dậy nếu không thì...

- Im đi! - ma cà rồng quát. - Ta không quan tâm đến những chuyện đời thường của loài người nhà mày. Chúng ta phải tiếp tục với bài học đi săn.

- Thôi được. - Andrew đồng ý. - Nhưng đầu sao tôi cũng đã biết nơi để tìm thằng khốn đó. Nhiều nguồn tin cho tôi hay nó đã ngủ ở lâu đài Cameron tối nay.

- Lâu đài ấy đã bị bỏ hoang từ lâu rồi cơ mà? - Con ma hỏi. - Nó ở gần nghĩa địa phải không?

- Đúng đấy. - Andrew đáp.

- Ta sẽ đến đó. - ma cà rồng bảo. - Ta đang bị nỗi khao khát báo thù của mày quấy rầy đó nhóc. - Nó nói tiếp. - Một vài học trò của ta không muốn săn tìm đồng loại. Nhưng chúng cũng chẳng giữ được lâu đâu. Ta đi thôi.

- Đợi tí đã. - Andrew nói. - Trước hết hãy đợi tôi tắm cái đã.

- Không! - ma cà rồng chớp lấy tay Andrew. - Mày nán nã như thế đã đủ rồi đấy. Ta đi ngay bây giờ.

Andrew cảm thấy mình bay bổng. Cậu không còn thấy gì nữa. Ánh sáng lấp lánh quanh cậu. Mọi thứ như thể cũng chuyển động theo. Cậu thấy mình lướt trong không trung. Khi đáp xuống mặt đất

đang chạy lùi về phía sau. Cậu chạy nhanh hơn tốc độ cậu từng mơ ước.

Cậu đánh hơi làn gió. Mùi nhiều quá! Chúng thật quyến rũ. Cậu ngửa mặt cất lên tiếng hú khàn khàn thật dài.

- Im đi, đồ ngốc! - Giọng con ma dội vào đầu cậu. - Mày có muốn làm ma chó đuổi theo không?

Andrew quay đầu nhìn lại. Phi sát bên cậu là một con sói xám khổng lồ. Con sói có đôi mắt đỏ rực hung tợn. Khi ấy, Andrew mới nhận ra mình cũng là chó sói.

Chúng chạy vượt qua bệnh viện, men theo bóng tối. Andrew ngửi thấy mùi động vật đang lẫn trốn trên đường.

Bây giờ nghĩa địa phố Fear đã hiện ra trước mặt. Rồi tiếp đó là lâu đài Cameron. Andrew chạy chậm lại.

- Này! - Con ma giục. - Chạy nhanh lên!

- Ta hãy kiểm tra khu rừng cái đã. - Andrew nói. - Nào!

Andrew rời con đường, băng qua nhiều khu vườn rồi rời phố Fear lao vào rừng. Ma cà rồng đuổi kịp cậu:

- Dừng ngay trò này lại! - Nó quát. - Ta phải săn người!

- Tôi biết. - Andrew bảo nó. - Nhưng tôi chưa muốn trừng phạt kẻ thù. Tôi muốn dạo chơi trong lót sói một lát nữa.

Con sói ma cà rồng nhe răng chìa mấy cái nanh nhọn hoắt. Nó cất tiếng gừ đây về dọa nạt.

- Tôi hiểu ý ngài. - Andrew nói. - Nhưng tôi thích đi dạo rồi tiếp tục bài học cũng chưa muộn.

Lát sau, Andrew đưa ma cà rồng tiến về phía lâu đài. Chúng dừng trong cụm rừng nhỏ bên cạnh. Andrew lấy lại lót người mà không hề bị xước một tí da trong suốt cả chặng đường phi nhanh như thế.

- Cái đũa mảy đang tìm, - ma cà rồng thì thào, - có ở trong lâu đài không?

Andrew gật đầu.

- Nó đang ở qua đêm.. ồ khoan! Hãy đợi đã!

Andrew chỉ vào lối mòn ngoằn ngoèo chạy từ nghĩa trang vào lâu đài.

- Nó kia kia! Đang đi về hướng lâu đài ấy! Thấy chưa? Chiếc áo choàng rộng thùng thình ấy?

- Một anh chàng dũng cảm! - Ma cà rồng nói. - hoặc là một thằng đại ngốc mới đi bộ trong nghĩa địa vào giờ này. Mày có nghe được nhịp tim của nó không?

- To lắm, rõ lắm, - Andrew trả lời. - Ôi! Trời! thằng đó sẽ phải hối tiếc vì đã xử sự tồi với tôi.

- Tuyệt! Ma cà rồng thốt lên. - Trả thù và uống máu. Hai việc kết hợp mới hay làm sao. - Nó mỉm cười với Andrew. Mấy cái nanh lấp loá trong ánh trăng. - Ta biết mày sẽ làm được việc này, nhóc. Đi đi! Tóm lấy hắn! Cứ làm theo đúng những gì ta dạy.

Andrew gật đầu. Cậu nín thở và lắng nghe.

Đây rồi, tiếng nhịp tim đang đập. Nhưng nó lớn hơn nhịp tim thỏ nhiều lần. Đây là tim người. Mỗi cú đập, nó dồn máu chạy khắp cơ thể.

Andrew hạ thấp người xuống. Cậu tiến về phía nạn nhân. Cậu lặng lẽ di chuyển thật nhanh. Nanh cậu chĩa ra. Nước dãi theo đó giọt xuống. Trong đầu Andrew, nhịp tim nghe rõ hơn. Như thể là tiếng trống, bùm, bùm... Andrew tiến sát hơn. Cậu đưa tay ra.

Cậu chùn gối lấy đà nhảy xổ vào con mồi đầu tiên của mình.

- Ôi! - Thằng bé gào lên. - Buông tôi ra! Cứu với!

Andrew chộp vào cổ nó.

- Dừng! - Thằng bé rên rỉ. - Dừng!

Andrew quật nó xuống đất rồi đưa tay bịt mồm nó lại.

- Ôi ôi ôi! - Thằng bé vừa gào vừa vẫy vùng.

Andrew suýt nữa phì cười.

T.J đóng đật quá!

Andrew nắm cổ áo khoác của T.J. Cậu vờ quật đầu nó xuống lề đường. T.J vờ bất tỉnh. Andrew kéo con mồi của mình lên các bậc tam cấp lờm chờm của lâu đài Cameron. Cậu lôi tuột nó vào trong nhà.

Ngay lập tức con ma cũng bám theo.

Andrew kéo T.J vào phòng khách. Đồ đạc cũ kỹ bám đầy bụi vút ngổn ngang ở đó. Có một chiếc ghế sofa bị rách nệm và nhiều chiếc ghế nhỏ khác rải rác khắp phòng. Andrew kẹp T.J vào nách, rồi nhắc bổng, đặt lên một chiếc ghế. Đầu T.J ngoẹo qua ngoẹo lại trên cổ. Nó rên rì. Rồi nó từ từ mở mắt và nhìn quanh.

- Cái gì... ? Chuyện gì vậy?

T.J hỏi. Nó cố đứng dậy. Andrew đẩy nó ngồi xuống ghế và quát.

- Ngồi im!

Rồi cậu quay sang con ma :

- Làm gì bây giờ ? - Cậu khẽ hỏi.

- Hãy nhớ lại những gì ta đã dạy, - con ma nói. - Mạch máu, nhóc, tìm ngay mạch máu đi.

- Ồ đúng rồi.

Andrew lần tìm mạch máu trên cổ T.J. T.J rên rì và cứ liên tục ngoẹo ngoẹo đầu. Andrew quay lại phía ma cà rồng. Cậu nhún vai.

- Tôi... tôi không thể tìm được. - Cậu nói.

Ma cà rồng tiến lại gần T.J. Nó đặt cái móng tay dài ngoẵng vàng khè lên cổ T.J.

- Đây. - Nó nói. - Đây là mạch máu. Nó đập đều đặn đây này.

T.J mở mắt nhìn ma cà rồng. Mắt nó trợn ngược lên. Mồm nó hơi há ra. Cơ thể bắt đầu run lẩy bẩy.

Ma cà rồng lạnh lẽo nhìn nó. Rồi một cái nhìn mạnh mẽ đập vào mắt T.J. Andrew nhìn vào cổ T.J.

Mạch máu vẫn đập đều đặn. Andrew nhe răng ra.

- Đứng! - T.J hét. - Cút đi!

Andrew không nghe tiếng hét của T.J. Tất cả những gì cậu nghe thấy bây giờ là tiếng của nhịp tim.

T.J đứng bật dậy khỏi ghế, đẩy Andrew sang một bên và chạy nhanh ra cửa. Andrew tóm được nó ở ngoài hành lang. Cậu lôi cổ T.J vào lại phòng khách và ấn nó xuống ghế.

- Tốt, tốt! - ma cà rồng ngợi khen. - Hãy tìm mạch máu.

Andrew cúi xuống người T.J. Nanh của cậu sắp sửa cắm phập xuống.

- Andrew ơi! - T.J khẽ gọi.

Andrew mở mắt ra. Nghe tiếng tên mình, nanh của cậu không mọc ra nữa. Nước dãi ngừng chảy. Cậu đứng thẳng dậy, không nhìn vào cổ T.J nữa. Cậu hướng suy nghĩ của mình sang chuyện khác chứ không còn nghĩ về mạch máu trên cổ T.J. Cậu phải cố hết sức để không cắm ngập răng vào cổ thằng bạn thân nhất.

Cậu phải nghĩ về chuyện khác. Cậu hình dung ra căn phòng của mình. Nơi được trang trí những bức tranh của các cầu thủ bóng đá và các danh hài bên cạnh giường ngủ và mấy con cá vàng đang nhón nhờ bơi trong chậu.

Cậu đã thắng.

Nanh cậu lùi lại vào trong lợi.

Andrew thở phào nhẹ nhõm. Kế hoạch sắp được thực hiện. Phải mất một thời gian dài T.J và Emily mới thuyết phục được cậu thực hiện kế hoạch này. Bây giờ cậu cảm thấy mình sẽ thành công. Kế hoạch sắp sửa được thực hiện.

Andrew lại cúi xuống người T.J. Cậu vờ xem xét cái cổ để thì thầm vào tai bạn :

- T.J này, đưa tớ cây gậy.

Cái gậy, T.J! - Andrew lại khẽ giục.

T.J cứ nhìn thẳng về phía trước, không cử động.

- Đưa nó cho mình! - Andrew thì thào. - Nhanh lên!

T.J chỉ ngồi yên. Như một bức tượng đồng cứng!

Tim Andrew bắt đầu nên thành thịch. Tại sao T.J lại không cởi áo choàng? Tại sao nó không trao cho cậu cây gậy nhọn bịt sắt như đã thoả thuận theo kế hoạch?

Andrew đứng thẳng dậy. Cậu quay sang ma cà rồng.

- Ủa... Tại sao nó lại không trốn đi? - Andrew hỏi.

Ma cà rồng mỉm cười nhìn cậu.

- Ta đã hớp hồn nó cho mày rồi đó nhóc. - Con ma nói. - Bởi lẽ nó là nạn nhân đầu tiên của mày. Bây giờ nó đã sẵn sàng chờ mày.

Andrew quay nhìn lại T.J. Việc này không nằm trong kế hoạch! Phải làm gì bây giờ? Chắc cậu lại phải tự mình lột áo choàng của T.J để lấy cây gậy. Nhưng áo của nó lại cài cúc kín mít, sẽ mất nhiều thời gian, Ma cà rồng sẽ nghi ngờ cậu.

- Nào? - Ma cà rồng giục. - Mày còn đợi gì nữa?

- Tôi chưa muốn kết liễu đời nó. - Andrew nói. Cậu cảm thấy thật khó xử.

Andrew nhìn T.J. Cậu nhìn vào cổ nó. Cậu thấy mạch máu đang đập. Nhanh cậu lại mọc dài ra. Chúng bắt đầu ngứa ngáy.

Andrew nuốt nước bọt. T.J luôn nói là mình muốn được Andrew cắn. Nó muốn cậu hứa chọn nó là nạn nhân đầu tiên của cậu. Đúng rồi, Andrew sẽ giữ lời hứa.

Andrew ngừng tư duy theo kiểu người. Cậu tập trung vào mấy chiếc nanh đang ngứa ngáy. Cậu chăm chăm nhìn mạch máu và dòng máu đang di chuyển. Andrew cúi xuống người T.J. Cậu há miệng chuẩn bị cắn.

- Andrew! Hãy dừng lại! - Emily xông ra từ sau chiếc ghế xô pha bị rách, nằm úp xuống. Chị vung cây gậy gỗ trong không khí.

Andrew đứng thẳng lên.

- Emily! Chị làm cái quái gì ở đây vậy?

Ma cà rồng quay lại, trừng mắt quát Emily.

Emily thét lên, nhảy lùi lại sau cái ghế.

Lúc ấy, mọi chuyện lại hiện lên trong đầu Andrew. Kế hoạch Cây gậy. T.J và Emily đến đây để giúp cậu tiêu diệt ma cà rồng. Andrew lắc đầu. Cậu xua những ham muốn của ma cà rồng ra khỏi đầu. Nanh của cậu lại lùi vào trong lợi.

Ma cà rồng dường như sững sốt bởi sự xuất hiện của Emily. Andrew lập tức hành động. Cậu chộp T.J và nhấc nó đứng lên.

- Tỉnh lại nào T.J! - Cậu hét. - Nhanh lên!

Nhưng đầu của T.J vẫn cứ mềm oặt trên cổ. Hai cây gậy thò ra dưới áo choàng của nó.

Ma cà rồng lướt qua phòng rồi tiến về phía Andrew. Andrew buông T.J ra và nhảy lùi lại sau một cái ghế. Quay nhìn lại, cậu thấy ma cà rồng đang vỗ cậu. Các tia lửa bắn ra từ đôi mắt đầy vẻ căm thù của nó.

- Mày! - Nó chỉ ngón tay xương xẩu vào ngực Andrew. - Mày lập ra kế hoạch này à? Mày nghĩ mày có thể đánh bại được ta chắc? Hỡi cái thằng người man trá kia?

- Không! - Andrew gào lên. - Tôi... tôi không làm gì đâu!

Ma cà rồng khoanh tay trước ngực :

- Ta đã sống suốt sáu thế kỷ nay rồi! - Nó hét, đôi mắt lấp lánh những tia lửa căm thù. - Mày nghĩ mày có thể lừa ta một cách dễ dàng như thế này ư?

- Tôi đây à? - Andrew cố nói bằng giọng bình tĩnh. Đầu óc cậu đang quay cuồng. Cậu cố nghĩ ra lối thoát cho tình huống thực tại. - Tôi không lừa ngài đâu!

Ma cà rồng vẫn hằm hằm lắc đầu.

- Đáng ra ta sẽ giúp mày trở thành nhà Thông Thái của Bóng Tối!

- Ý ngài là... ngài sẽ không giúp nữa? - Andrew hỏi.

- Ý ta là thế đây, thằng nhóc ạ. - Con ma đáp.

Andrew thở phào nhẹ nhõm.

- Bây giờ mày sẽ không còn là nhà Thông Thái của Bóng Tối nữa. - Ma cà rồng nói. - Mày sắp đi gặp tử thần. - Nó mỉm cười. - Ta sẽ hoá kiếp cho mày.

- Giết tôi ư? - Andrew gào lên. - Không!

- Giết. - Ma cà rồng nói. - Cả lũ chúng mày.

Andrew nghe tiếng động sau lưng, cậu quay lại.

Emily đang cố mở lối ra.

Đi đi, chị! Andrew nghĩ. Hãy đi và cầu người đến giúp!

Nhưng ma cà rồng lại nhanh hơn chị. Nó nhảy chặn trước cửa và đưa tay chộp lấy chuỗi hạt của Emily. Emily ho khan một tiếng. Ma cà rồng kéo chuỗi hạt lôi Emily trở lại căn phòng. Nó mỉm cười. Nhanh nó nhọn và sắc lẹm. Nó nhìn từ Emily đến T.J rồi quay sang Andrew.

- Ba con mồi ngon lành. - Nó nói. - Thực đơn tối của ta có đến ba món ngon quá.

- Hãy giết tôi! - Andrew tỉnh nguyện. - Và hãy thả họ ra.

- Dễ dễ thế. - Ma cà rồng xoa hai bàn tay vào với nhau rồi vươn ra chộp lại chuỗi hạt trên cổ Emily. - Ta nghĩ, ta sẽ bắt đầu từ con bé này. Ôi! Ngon quá.

Nó kéo mạnh chuỗi hạt.

Emily nhắm mắt lại khi bị con ma kéo lại gần.

Andrew muốn mình có thể làm cái gì đó. Nhưng biết làm gì bây giờ? Cậu chỉ là ma cà rồng - tập sự. Cậu không đủ sức để chống lại một con ma cà rồng - chuyên nghiệp.

Con ma kéo Emily lại gần hơn.

Andrew thấy cái mũi đầy tàn nhang của chị chun lại khi ngửi phải mùi hôi toát ra từ ma cà rồng.

- Buông tôi ra! - Emily thét và bỗng nhiên cơ thể chị lùi lại.

Andrew nghe một tiếng bứt khi chuỗi hạt của Emily bung ra. Hàng trăm viên ngọc lăn khắp sàn.

Ma cà rồng đứng sững lại. Nó cứ đứng nhìn trân trân xuống sàn và nhìn sợi dây chuỗi hạt trong tay.

Andrew nhìn xuống. Ngọc bắn tung toé khắp nơi : dưới những chiếc ghế, dưới cả xô pha. Chúng có bao nhiêu nh? Hai, bốn, sáu... Có biết bao nhiêu là viên ngọc xinh xắn!

Emily chộp vội tay Andrew :

- Là thật! - Chị thì thào. - Nhìn kia! Nó không cưỡng nổi việc đếm những hạt li ti ấy!

- Ủa? - Andrew giật mình nhìn Emily. Cậu thấy con ma vẫn đang đếm hạt ngọc. Cậu cũng cúi nhìn xuống. Cậu đang ở đâu nh? Mười, mười hai, mười bốn...

- Đừng đếm nữa! - Emily giật mạnh áo Andrew. - Đi thôi!

Emily lôi cậu em về phía T.J . Cái nhìn trân trân về phía trước mặt của cậu bạn đã làm Andrew tỉnh ra.

- Giúp chị đỡ nó dậy, Andrew. - Emily bảo. - Chúng ta phải ra khỏi đây ngay.

Andrew và Emily kẹp hai bên nách xốc T.J dậy, lôi nó ra khỏi phòng khách, bước dọc hành lang. Chúng dừng lại khi đến cửa trước.

- Chúng ta không thể cứ kéo T.J như thế này suốt chặng đường từ đây đến nhà được. - Andrew nói.

Emily gật đầu:

- Chúng ta phải làm nó thoát khỏi trạng thái bị thôi miên.

- T.J! - Andrew nhẹ nhàng lay bạn.

- Tỉnh lại đi! - Emily bật ngón tay trước mặt nó.

Đôi mắt T.J vẫn nhìn vào khoảng không.

- T.J! - Andrew lay mạnh hơn. - Tỉnh dậy! Tỉnh lại đi!

Vẫn không lay chuyển. Emily dang tay tát mạnh vào mặt T.J .

- Ôi! - T.J hét lên. Nó đưa tay sờ má. - Đau quá!

- Xin lỗi! - Emily nói nhỏ. - Mau lên. Andrew . Mở cửa ra!

Andrew vặn nắm đấm, đẩy mạnh nhưng cánh cửa vẫn không nhúc nhích. Emily cố lắc mạnh khoá và giật nắm đấm nhưng vẫn không ăn thua.

- Chắc con ma đã khoá cửa. - Andrew nói.

Đến phiên T.J giật nắm đấm, cửa vẫn không mở.

- Đi thôi. - Emily nói. - Ta ra bằng cửa sau.

- Hãy đợi đã! - Andrew hét. - Bọn ta sẽ phải đi gần con ma. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó đếm xong?

- Ta phải đi nhanh. - Emily nói. - Đây là lối thoát duy nhất.

Cả ba đứa chạy về phía cuối của toà lâu đài.

Andrew lao thẳng đến cửa bếp. Cậu vặn nắm đấm. Cửa không nhúc nhích. Cửa phía sau cũng bị khoá. Andrew cố đẩy một trong số các cửa sổ. Chẳng ích gì. Chúng đã bị đóng đinh.

- Nó sắp đếm xong rồi đấy! - Andrew than.

- Nghe kia! - Mắt Emily mở to. - Chị nghe tiếng bước chân!

Andrew cũng nghe. Chị cậu nói đúng. Ma cà rồng sắp đến.

Andrew nhìn quanh phòng hòng tìm một lối thoát. Các cửa sổ bị đóng chặt. Cửa lớn bị khoá. Cánh cửa mở được duy nhất là cửa mở ra hành lang.

Nhưng nơi ấy đang vang tiếng chân của con ma.

Đó là nơi ma cà rồng sẽ xuất hiện.

- Nó sẽ giết chúng ta! - Andrew kêu lên. - Chúng ta đã bị kẹt rồi.

Tiếng bước chân đã nghe gần hơn. Vang lớn hơn khi nó tiến gần tới bếp. Mấy tấm ván lát sàn cũ kỹ kêu ọp ọp và rên rỉ dưới bước chân của ma cà rồng. Andrew, T.J và Emily ôm chặt vào nhau. Chúng nép sát vào bức tường phía xa của nhà bếp.

- Mấy giờ rồi? - Andrew khẽ hỏi.

- Mày hỏi nghe buồn cười nhỉ, nhóc! - Giọng con ma ồm ồm khi nó bước vào bếp. - Đã đến giờ bọn mày chết rồi đó!

Andrew nhắm nghiền mắt lại. Ma cà rồng không thể thôi miên được cậu. Nhưng còn Emily và T.J? Hai người ép sát vào cậu. Cậu thấy họ đang run lẩy bẩy.

Khi Andrew thấy họ không run nữa, cơ thể họ nhão ra. Cậu vội mở mắt nhìn T.J thì thấy bạn đã nhìn trân trân về phía trước. Ô, không! Ma cà rồng đã thôi miên lại T.J. Andrew quay sang Emily. Cô cũng nhìn về phía trước như T.J. Ma cà rồng đã thôi miên cả hai. T.J gục xuống sàn, Emily cũng rũ người xuống bên cạnh.

Bây giờ chỉ còn Andrew đối đầu với ma cà rồng. Con ma mỉm cười phô hết hàm răng trắng nhọn hoắt của nó ra:

- Một, hai, ba! - Nó đếm. Rồi dừng lại ở Andrew. - Mày là món đầu tiên.

Chưa kịp nghĩ ngợi gì cả, Andrew đưa tay lên che cổ.

- Dừng, dừng, dừng. - Con ma bước về phía Andrew. Ta đã quyết định không cắn mày. - Nó chộp tay áo Andrew. Ta sẽ không phí công đào tạo mày thành nhà Thông Thái của Bóng Tối nữa. Mày sẽ không thành ma cà rồng nữa đâu nhóc. Mày sẽ phải chết. Chết!

Andrew cố lùi lại.

- Ta đã phạm sai lầm khi chọn mày. - Con ma càu nhàu. - Một sai lầm lớn! Nhưng đây chỉ là sai lầm đầu tiên ta đã mắc phải trong suốt sáu trăm năm qua. Không tệ đấy chứ, nhưng đầu sao vẫn cứ là sai lầm.

Andrew gạt đầu ra về tán thành. Một lỗi lầm lớn. Bây giờ cậu đã cùng đường. Không lối thoát. Con ma nhanh và khoẻ lắm.

Mình đã lập kỷ lục, Andrew nghĩ.

Ngay lúc này cậu ước giá mà mình là ma cà rồng ở cuối giai đoạn tập sự để có thể đủ sức mạnh chống với con ma chuyên nghiệp thì hay quá. Mục đích duy nhất của cậu bây giờ là sự sống. Cậu phải làm gì đó để cứu tính mạng của cậu, chị cậu và bạn cậu. Cậu phải cố!

Bất thành lĩnh, Andrew nhảy sang bên phải. Cậu làm con ma ngạc nhiên. Cú chộp bị vô hiệu. Không để phí phút giây nào, Andrew nhảy qua T.J và lao ra khỏi phòng.

- Ngài đã hiểu chưa, thưa ngài bá tước? - Cậu hét. - Đã quá muộn rồi đấy!

Con ma điên cuồng gào thét. Mắt nó bắn ra những tia lửa khủng khiếp.

- Quá trễ cái gì hả thằng nhóc kia? - Nó hỏi.

- Quá muộn để quay về xứ sở của những nhà Thông Thái, - Andrew hét lên. - Tôi đã nhận ra điều đó còn ngài thì cứ u mê.

Andrew không nhìn vào mắt ma cà rồng. Cậu cong môi, nhe răng ra. Nhanh cậu lại mọc dài xuống. Cậu nhần nhần mấy cái nanh và gầm rừ với lão ma.

- Lại còn thế này nữa, - cậu hét. - Humphrey là cái tên của một con ma cà rồng đàn độn, ngu si.

Cất lên một tiếng hú dài, con ma - bá tước Humphrey lao vù qua sàn nhà.

Andrew tức tốc nhảy tránh.

Cậu liếc về phía cánh cửa chớp nhỏ ở trên cửa bếp - một kế hoạch khác lại hiện lên trong đầu cậu. Nhưng trước lúc cậu kịp nhảy tránh thì ma cà rồng đã đứng ngay trước mặt cậu.

Nó dồn Andrew ép sát vào cửa bếp.

Mùi Andrew sắc mùi hôi thoát ra từ con ma.

Cậu cảm thấy bàn tay ma cà rồng sắp chạm vào cổ cậu.

Mấy ngón tay lạnh lẽo bóp lấy cổ họng Andrew. Cậu nghẹt thở.

Andrew cố vùng vẫy để thở. Cậu chợt nhớ đến kế hoạch. Ý nghĩ đó giúp cậu tăng thêm sức mạnh để có thể tổng khử lão bá tước ma này đi. Con ma buông tay ra, hơi lùi lại. Nhưng Andrew đã kịp phục hồi sức lực!

Ma cà rồng lại chồm vào Andrew. Cậu lách sang một bên rồi phóng về bức tường phía bên kia của căn phòng.

- Nào, hãy đến bắt ta đi Humphrey! - Cậu khiêu khích.

Rống lên một tiếng kinh hoàng, ma cà rồng nhe nanh ra, quờ tay bắt Andrew.

Andrew rùn người, nhảy thoát. Cậu lại ngửi phải cái mùi thối tha của con ma. Cậu đã thấy mấy ngón tay của nó suýt qua cổ mình. Nhưng cậu vẫn thoát ra...

Andrew tựa lưng vào cửa bếp. Tim cậu nện thình thình. Cậu cố giữ vẻ mặt bình tĩnh khi cậu lần tay ra tìm chốt cửa. Cậu từ từ mở chốt ô cửa thông gió.

- Mày chẳng làm gì được ta đâu! - Andrew quát. - Chẳng bao giờ!

Ma cà rồng gầm vang khi cúi người xuống rồi nó phóng ào về phía cửa, bay qua sàn nhà hướng về phía Andrew đang đứng. Andrew dốc hết sức đẩy mạnh, cánh cửa bật tung ra. Cậu nhảy vọt sang một bên. Ma cà rồng lao vút ra cửa. Andrew đập mạnh, đóng cửa lại. Cậu biết mình phải giữ ma cà rồng lại ngoài đó. Cậu dồn hết sức tì lên cánh cửa. Cậu nhìn qua cái lỗ nhỏ. Nếu lần này không thành công thì cậu sẽ phải chết. Bá tước Ved quay ngoắt người lại, lao vào cửa và không ngớt gầm rú.

Andrew lùi khỏi cửa.

Ma cà rồng đứng im lặng. Nó đứng như hoá đá. Bởi một tia sáng đã quét qua cái cổ trắng hếu của nó. Nó nhìn lên trời và nhận ra rằng nó đang đứng trong luồng ánh nắng. Ma cà rồng rùng mình. Một làn khói mỏng đang toả lên từ đỉnh đầu của nó. Một tiếng rống man dại thoát ra khỏi cổ họng nó. Lát sau toàn bộ cơ thể lão ma tan biến trong đám mây khói.

Đi đứt rồi!

Andrew mỉm cười. Ánh nắng mặt trời! Tại sao cậu lại không nghĩ ngay ra biện pháp này trong kế hoạch ban đầu nhỉ? Nó dễ thực hiện hơn nhiều so với việc đâm con ma cà rồng. Nó ít gây xáo trộn mà lại hiệu quả hơn nhiều!

Andrew mở cửa bước ra ngoài. Tất cả dấu vết còn lại của con ma là tấm áo choàng. Nó nằm trên mặt đất bên dưới một lớp bụi mỏng.

Andrew bỗng nhớ lại những gì đã xảy ra.

Cậu không chết. Và cậu không phải là ma cà rồng!

Chỉ có lão ma bỏ mạng. Chết và vĩnh viễn biến mất.

Khi Andrew trở lại bình thường, cậu thấy vật gì đó trong đám bụi. Cậu cúi xuống để nhìn cho rõ.... và thấy.

Đây là hai chiếc nanh trắng đang lấp lánh.

Andrew đưa tay nhặt lên. Mấy chiếc răng cực nhọn nhưng rất nhẹ. Cậu đút chúng vào túi.

Andrew vội quay lại vào lầu đài Cameron. T.J và Emily đã đứng dậy trên sân. Ma cà rồng chết và họ đã thoát khỏi sự thôi miên của nó. T.J mở to mắt khi nhìn thấy Andrew.

- Ôi! Cậu còn sống!

- Nhìn ra kia kìa. - Andrew bảo.

- Nhưng con ma kia đi đâu rồi? - T.J nhìn quanh hỏi.

- Ra ngoài, - Andrew đáp. - Gặp ánh nắng.

- Ý cậu là ... - T.J dừng lại và cười.

Andrew gật đầu.

- Chúng ta đã hạ nó, T.J ạ. - Cậu nói. - Nó đã đi đứt.

- Em có bị sao không, Andrew? - Emily hỏi lúc đang đứng thẳng lên. - Em sẽ không bị biến thành ma cà rồng chứ? Để chị xem qua cái cổ của em nào.

Andrew lật cổ áo xuống. Cậu đứng im để Emily kiểm tra.

- Vết cắn không còn nữa. - Emily nói. - Ổn rồi đây.

Andrew mỉm cười.

- Ta hãy đến xem những gì còn lại của con ma. - Cậu nói rồi đi trước ra cửa.

Chúng thấy một tấm áo choàng màu đen và một đồng bụi nhỏ.

- Ta ra khỏi đây thôi. - Emily đề nghị.

- Đúng đây. - T.J tán thành. - Tớ muốn về giường để ngủ bù cho thoải thích.

T.J, Emily và Andrew theo lối mòn rời xa lâu đài Cameron. Chúng đi về nhà.

Lúc đến chân chiếc cầu vắt qua dòng Suối Gió, cả ba dừng lại.

- Đây, đây là vật kiểm tra. - T.J nhắc Andrew. - Nếu cậu có thể đi qua cầu thì cậu hoàn toàn không phải là ma cà rồng.

- Còn nếu mình không thể? - Andrew hỏi.

- Thì chắc chắn tối nay cậu sẽ đi săn. - T.J cười.

Andrew suy nghĩ một lát.

- Cậu biết đó, - Andrew nói. - Để an toàn, mình sẽ đi theo đường vòng.

- Andrew! - Emily bức bối nói. - Đừng có ngốc thế. Chúng ta phải về nhà cho nhanh. Em cứ việc bước qua chiếc cầu kia. Đừng có loay quanh nữa.

- Em chẳng loay quanh vì ngốc đâu. - Cậu bình tĩnh đáp. - Em chỉ thích đi bộ dạo chơi... một lát thôi mà.

Emily khoanh tay trước ngực.

- Chị cấm em đi theo lối đó. Nào, hãy bước lên đi, Andrew. Vượt qua cầu!

Andrew nói:

- Emily! Chị lại tỏ vẻ... lãnh đạo đó à?

- Nếu chị ra lệnh thì đã sao? - Emily quát. - Có họa mà điên mới đi vòng xa như thế sau cả đêm thức trắng. Chị không thể nào tin được em lại muốn ...

- Emily? - Andrew cắt lời. - Đừng nói nữa!

Rồi cậu mỉm cười với chị. Cậu nhe cả hàm răng ra. Hai cái nanh trắng sáng bóng trong ánh nắng chói thẳng về chị.

Mắt Emily trợn ngược lên vì kinh hãi. Cô đưa tay che miệng, vừa thét vừa chạy vụt qua cầu.

Andrew và T.J nhìn chị chạy:

- Đây, Andrew, - T.J nói. - Đầu tớ rồi tung lên cả đây. Cậu có thực là ma cà rồng hay không?

Andrew đưa tay lên miệng. Cậu kéo hai cái nanh ra khỏi răng cửa, cầm trong lòng bàn tay.

- Hai cái nanh này là của ma cà rồng - Bá tước Ved, - cậu nói cho T.J hay. Lão chỉ còn lại chừng này thôi. - Cậu cười. - Emily tội nghiệp! - Cậu nói. - Cậu có nghĩ bây giờ chị ấy đã quen với những trò đùa của bọn ta chứ?

- Quen rồi đây. T.J đáp. - Nhưng chị ấy vẫn cứ bị mắc lừa.

Andrew cười dứt mấy chiếc nanh vào lại trong túi.

Và, cả hai vui vẻ đi qua cầu Suối Gió.